

(autorská citace ze vzpomínek Miloslava Šoltysa, Labouň č.p.18)

KDO V SRDČÍCH A VE VZPOMÍNKÁCH ŽIJE, NEUMÍRÁ

Je mnoho krásných míst doma i v cizině, rádi si procházíme pěkná místa, která nám příroda připravila. Je to právě ona, která dělá krásná údolí, stráně a vše ostatní kolem. Nejlepší jsou ta místa, kde se člověk narodil a prožil svoje dětství, tam se také rád vrací sám sebou, anebo jen vzpomínkami.

Moje vzpomínky jsou tady v Labouni, protože tady jsem se narodil, prožíval své dětství, založil si rodinu a žiji tady do letošního roku 1999 – 70 let.

Samotná obec je položena ve velké úžlabině. Kolem východní a jižní strany se rozprostírají lesy. Voda, která přitéká z lesů a polí z východní strany obce, byla svedena do třech rybníčků, které tam měly být v minulé době. Nyní je veškerá voda svedena do jednoho rybníka, který byl upraven v roce 1965. Přebytková voda jde malou struhou, která vede kolem obce a odtamtud ven, do dalších rybníků jiných obcí.

Podíváme-li se ze silnice od bartoušovského dvora, vidíme, jak velká je proláklina, ve které leží naše malá vesnička „Labouň se 43 domky vesměs starými, ale udržovanými. Číslo 1 je postaveno pod silnicí od Žitětína, tam asi naši předkové začali stavět a hospodařit. O začátku tvoření obce mi moc známo není – jediné z vyprávění od lidí, která jsou již zase vzpomínkami, a pak z časopisů a knížek.

Za mého života se v obci nic velkého nezměnilo. Dva místní obyvatelé si zde postavili domky. Další stavbu v současnosti provádí jeden z pražských chalupářů, kterému se u nás líbí. V roce 1944 – 1945 byla v Labouni zavedena elektřina. Do této doby nikdo nevěděl, co elektrický proud je a co pro člověka, zvláště v dnešní době, když se píše rok 1997, znamená. V této době v roce 1944 – 1945 žilo v Labouni přibližně 180 – 200 lidí. Nyní, když se píše rok 1997, je zde 44 starších občanů a 8 dětí. Domky odkoupili z větší části lidé z Prahy nebo z jiných měst a jezdí sem na víkendy, na odpočinek a na dovolenou. O své domky se starají a mají je v pořádku. V létě je zde víc těchto lidí a dětí než je domorodců.

AUTOR: MILOSLAV ŠOLTYS, LABOŮŇ č.p. 18 (sepsáno a pozn. Redakce 7.7.2012)

DŮM č.p. 1

Manželé: BLAŽEK VÁCLAV – vdovec † BLAŽKOVÁ MARIE†

Děti: BLAŽKOVÁ JAROSLAVA - dcera po prvním manželství vdala se za p. Bydžovského do Pševse a žili až do smrti v Jičíně†

Blažek Václav znova se oženil† členem JZD, Blažková Marie, sestra p. Havlíčkové†

Děti: BLAŽEK VÁCLAV – syn – ženatý – M. Barešová Dolany – manželé †

Chalupa v Labouni není prodána, zůstává majetkem Blažkových z Dolan. Na léto ji pronajímají chalupáři Kárníkovi (pozn.redakce: v době JZD o žních se v této usedlosti mlátilo obilí. Moje babička vkládala snopy obilí přímo do mlátičky a nešťastnou náhodou do ní spadla. Byla těžce potlučená).

DŮM č.p. 2

Manželé: PALEČEK† - PALEČKOVÁ† - hospodáři – po smrti manželů Palečkových zůstala chalupa prázdná a používali ji Blažkovi. Po roce 1945 se tam nastěhoval HAVLÍČEK JAROSLAV, bratr Boh. Havlíčka a sestra p. Blažková. Jaroslav Havlíček tam žil v jedné místnosti, kde měl svoji dílničku, kde si vařil a spal a také tam i zemřel. Byl to bratr p. Blažkové. Chalupu podělili Blažkovi a také ji prodali do Prahy chalupářům, kteří sem jezdili – PAŽOUTOVÁ z Prahy – chalupářka Baumerová† (pozn.redakce: nyní vlastní chalupu dcera a syn)

DŮM č.p. 3

Manželé: VANÍČEK FRANTIŠEK – ČSD† – VANÍČKOVÁ MARIE – JZD†

Děti: VANÍČKOVÁ MARIE – dcera, provdána za p.Pipka† VANÍČKOVÁ

BLAŽENA – dcera, provdána za p.Koteru†

, bydlí Česká Lípa (pozn.redakce : zemřela†

. Domek zůstává prázdný, jenom na léto je obydlen. (pozn.redakce: domek vlastní vnuk p.Koterové ONDŘEJ KOTERA z Mladé Boleslavi

DŮM č.p.č. 4

Manželé: BERNÝ JOSEF† - BERNÁ EMILIE†

Děti: BERNÝ JOSEF syn – ČSD – Žitětín †

BERNÝ – syn – natěrač z Kolína†

BERNÁ EMILIE – dcera – provdána a rozvedena za p.Trejbala

BERNÁ MARUŠE – dcera – provdána za p. Kynčla z Jilemnice

V tomto domečku žila p. Berná s dcerou Emilií a vnučkou Maruší. Babička byla skromná a pobožná bytost. Chodila pomáhat po domech a celé léto sháněla v lese topení. Celý břeh byl obležen hromadami trní, kterým si v zimě topila. Ruce měla rozdrásané od práce. Vždycky jsem ji litoval jako mladý kluk a také jsem jí pomáhal vozit s kravičkami trní z lesa domů. Žila v místnostech, kde byla ještě hlíněná zem, žádná podlaha. Život neměla lehký, Josef syn a dcera Emilie byli psychicky labilní – nemocní. Domeček dostala vnučka Maruše, která ho prodala chalupářům. Celý domek opravili, předělali místnosti, aby mohli bydlet. Chalupáři, kteří domek koupili a opravili, neznám. Pro nemoc museli domek prodat. Domek koupila rodina ŠIMŠOVÝCH, kteří si domek postupně vylepšili a na léto jezdí do Labouně

DŮM č.p. 5

OUZSKÁ ? – maminka p. ČAPKOVÉ†

Manželé: ČAPEK FRANTIŠEK – JZD † - ČAPKOVÁ MARIE – JZD† - přestěhovali se z č.p.11 a postavili si nový domek 1939 – 1940

Děti: ČAPEK FRANTIŠEK – syn† - bydlel v Hradci Králové . (pozn. redakce: ženatý – 2 děti, brzy po jejich narození ze žárlivosti pořežal a pobodal při snídani manželku . Ta se snažila utéct, ale branka byla kvůli dětem zavřená. Než ji stačila otevřít, hodil po ní nůž, který se zabodl do jejích zad. Podařilo se jí utéct pod lípu k domu Valentových, kde se seběhli sousedi a p.Rýgl ji odvezl traktorem do nemocnice. Díky tomu, že jí nechali nůž v zádech, jí zachránili život, jinak by vykrvácela. Stačil pořežat i svou matku, která byla také u snídane. Tu ošetřila na místě paní Jiřina Zikmundová, toho času pomocník Červeného kříže. Manželé se později se rozvedli).

Celá rodina zemřela a chalupu dostali vnuci, chalupu prodali ŠMÍDOVI JOSEFOVI ml. – Agrostroj – ženatý

DŮM č.p. 6

Manželé: RYBA JOSEF – hajný† - RYBOVÁ ANNA†

Děti: RYBA FRANTIŠEK – JZD †

RYBOVÁ ANNA – provdána Havlíčková† RYBOVÝ

MARIE - provdána Patková ze Žitětína†

Manželé: RYBA FRANTIŠEK † - RYBOVÁ MILADA† Děti:

RYBA JAROSLAV – ženatý u Hradce Králové†

RYBOVÁ BLAŽENA – provdána za J. Novotného†

Starí manželé Rybovi bydleli v hájence v Češově ve Valech, kam jsme jako děti chodili se školou na výlet. Pan Ryba tam dělal hajného. Syn František hospodařil a byl členem JZD a také muzikantem (hrál na bubny). (pozn.redakce: p.Ryba při čištění studny málem zemřel a podruhé měl vážnou nehodu, když se při jízdě traktorem na louce, tkz. „bubnu“ převrátil. Naštěstí vyvázl jen s pohmožděninami). Po smrti Fr. Ryby chalupu dostala dcera p. Novotná a ta ji prodala chalupářům do Prahy, kteří ji vlastnili asi 4 roky a také ji prodali nynějšímu majiteli p. Švihovi z Jičína. V současné době je zase chalupa na prodej. (pozn.redakce: Švihovi chalupu prodali dalším majitelům z Jičína. Dodnes se povídá, že u Rybů byla nejkvalitnější voda ve studni a taky nejvíc vody ze vsi. Tam si lidé mohli přijít kdykoliv pro vodu i k napájení zvířat).

DŮM č.p.?

Manželé: VOTOČEK JOSEF† - VOTOČKOVÁ EMILIE† - pod silnicí vedle domku P. Ryby byl domek č.p. neznám a tam žili manželé Votočkovi, kteří se později odstěhovali na druhý konec Labouně (pozn.redakce: neexistuje)

DŮM č.p. 7

Manželé: SMUTNÝ VÁCLAV – ČSD† - SMUTNÁ MARIE†

Děti: SMUTNÁ MILUŠE – provdána za p. Havla z Kostelce
SMUTNÁ BOŽENA - provdána za p.R.Adamce z Bartoušova
SMUTNÝ VÁCLAV – ženatý – manželka Pávova

Smutný Václav č.p. 7 prodal a odstěhoval se do Jičíněvse a tam koupil domek, kde žil se ženatým synem. Tam i zemřel. Po rodinných problémech se syn Václav Smutný odstěhoval někam k České Lípě. Chalupu koupila rodina VESELÝCH.

Manželé: VESELÝCH – chalupáři z Prahy† (pozn.redakce: syn Ladislav)

Manželé: VESELÝ – zemřel 52 roků v Labouni (pozn.redakce: † asi v 57 letech) – VESELÁ – (pozn.redakce: KVĚTA†)

Děti: VESELÝ – syn (pozn.redakce: MARTIN – žije v Hradci Králové a VESELÝ MICHAL – ženatý – 2 děti – žije v Oseku u Sobotky)

Krátce žili v Labouni. P. Veselý onemocněl a zemřel. Žila tu zase jen krátce manželka se synem a pak se odstěhovali do Mladé Boleslavi. (pozn.redakce: po smrti p. Ladislava Veselého se jeho žena Květa odstěhovala do Prahy k mamince a asi v 56 letech zemřela). Syn prodal chalupu p. Smetanovi a jeho paní, kteří od základu staví novou.

Manželé: SMETANA Ing. – SMETANOVÁ Dr. – chalupáři z Prahy a mají rádi růžičky a ostatní kytičky

DŮM Č.P.8

Manželé: KAZDA JOSEF† - KAZDOVÁ BOŽENA †

Děti: KAZDA JOSEF – syn†
KAZDOVÁ – dcera – provdána do Jičína za p. Řeháka†

Manželé: KAZDA JOSEF† - KAZDOVÁ ŽOFIE , roz.Jakubcová† - bezdětní

DŮM č.p.9

KOŘÍNKOVÁ MARIE – maminka KOŘÍNKA†

Manželé: KOŘÍNEK – padl ve válce 1918† – KOŘÍNKOVÁ MARIE – moje teta, mamčinina sestra roz.Brysejnová†

Děti: KOŘÍNEK BEDŘICH – syn

Po válce se p.Kořínková vdala a vdala se za Jos.Kendíka

Manželé: KENDÍK JOSEF – KENDÍKOVÁ MARIE

Děti: KENDÍKOVÁ MARIE – působila v Liberci
KENDÍKOVÁ VĚRA – vdala se za Václava Smutného z Vrščů

Celá rodina 1946 se odstěhovala do pohraničí, když byli vystěhováni Němci do Oldřichova Hájů u Liberce. Chalupu dostala Marie, prodala ji Josefu Novotnému č.p.10 a ten ji prodal manželům ŠAŠINKOVÝM z Prahy, kteří si chalupu opravili a na léto sem jezdí, ale zase už jenom paní Šašinková sama. V roce 1953 – 1954 tam bydleli moji rodiče a později Božena Čapková

DŮM č.p.10

Manželé: NOVOTNÝ JOSEF – zedník† - NOVOTNÁ JOSEFA ANNA†

Děti: ?

Manželé: NOVOTNÝ JOSEF - zedník, ČSD† - NOVOTNÁ JOSEFA – JZD†

Děti: NOVOTNÁ DRAHUŠE – provdána†
NOVOTNÁ MARTA – provdána
NOVOTNÁ HANA – provdána
NOVOTNÁ MILUŠE – provdána Straková (pozn.redakce: vdova)
NOVOTNÝ JOSEF – zemřel asi 10 roků
NOVOTNÝ JOSEF – ženatý, bydlí doma v č.10

Manželé: NOVOTNÝ JOSEF – řidič – NOVOTNÁ DANA – rozená Štučková – pracuje v Kopidlně na pile

Děti: NOVOTNÝ ALEŠ – syn – ženatý (pozn.redakce: bydlí v Jičíně - syn Dominik
NOVOTNÁ LENKA – dcera – ústav Skřivany

DŮM č.p.11

ČAPEK FR. † - ČAPKOVÁ M. †- OUZSKÁ†

V tomto domečku bydlel p.Čapek Fr. A paní Čapková. Také tam bydlela paní Čapkové maminka p.Ouzská. Pan Čapek měl malé hospodářství, postavil si stodolu, která v krátké době vyhořela 2x. Říkalo se, že si to podpálil sám, aby si mohl postavit

nový domek, který si také postavil a tam hospodařil. Č.p.5

ženatý†

(pozn.redakce: ŠIMŮNEK FRANTIŠEK – krejčí † – otec Šimůnka J.)

KEBRTOVI† (pozn.redakce: přistěhovali se z hor, kde mělo místní JZD pastviny pro krávy)

Manželé: ŠIMŮNEK J. (pozn.redakce...†) – ŠIMŮNKOVÁ DR. – kteří tento domek koupili

DŮM č.p.12

Manželé: MYŠKA JAROSLAV† - MYŠKOVÁ MARIE, roz.Vykalová†

Děti: MYŠKOVÁ MARIE†

MYŠKA JAROSLAV

Po smrti manželů Myškových syn Jaroslav se odstěhoval do Jičína, pracoval u ČSD a chalupu prodal NOVÁKOVÝM z Prahy, kteří sem jezdí v létě na dovolenou, už jen Jar.Nováková.

DŮM č.p.14

Manželé: ŠIMŮNEK FRANTIŠEK – krejčí - hospodář† – ŠIMŮNKOVÁ†

Děti: ŠIMŮNKOVÁ HEDVIKA – zemřela, když ji bylo 12 – 13 ROKŮ

ŠIMŮNEK JINDŘICH

Manželé: ŠIMŮNEK JINDŘICH (pozn.redakce...†) – ŠIMŮNKOVÁ DRAHOMÍRA – přestěhovali se do č.11 a tam bydlí.

Pracovali oba v JZD

Děti: ŠIMŮNKOVÁ JINDRA – provdána – bydlí v Jičíně

ŠIMŮNKOVÁ DRAHOMÍRA – provdána CHALUPOVÁ – rozvedená – žije sama s dětmi v č.p.14 (pozn.redakce: přestěhovala se ke své matce do č.p.11)

Děti: CHALUPA PETR – zasnoubený s Radkou Čermou - bydlí v č.p. – syn Petr

CHALUPOVÁ LUCIE – bydlí v Miletíně – syn a dcera

DŮM č.p.15

ZIKMUND JOSEF†

Manželé: ZIKMUND JOSEF† - bývalý starosta obce – ZIKMUNDOVÁ MARIE†

Děti: ZIKMUND JAROSLAV – truhlář (pozn.redakce: bydleli v Kopidlňě – dcera Jaroslava – syn Jiří)

ZIKMUND JOSEF – ČSD – (pozn.redakce: nejstarší žijící muž v obci)

Manželé: ZIKMUND JOSEF – ZIKMUNDOVÁ JIŘINA – JZD

Děti: ZIKMUNDOVÁ JIŘINA – provdána za p. Kvapila, bytem Jičín

(pozn.redakce – syn Michal Kvapil– ženatý – manželka Lenka roz. Skřivánková z Labouně - děti Josef a Anna, dcera Markéta Ramšáková, roz.Kvapilová – vdaná – bydlí u rodičů v Jičíně – 3 kluci Ondra a dvojčata Lukáš a Honza)

ZIKMUNDOVÁ HELENA

Manželé: STRNAD MIROSLAV – STRNADOVÁ HELENA roz.Zikmundová

Děti: STRNAD DAVID – (pozn.redakce: ženatý – bydlí v Butovsi - syn Vojtěch

STRNAD JAKUB – (pozn.redakce: ženatý – bydlí v Ůlibicích – syn Sebastián

DŮM č.p.16

Manželé: VÁGNER JOSEF – VÁGNEROVÁ KATEŘINA

Manželé: VÁGNER FRANTIŠEK – VÁGNEROVÁ MARIE

Děti: VÁGNER LADISLAV

VÁGNER VÁCLAV

VÁGNEROVÁ MARIE

V tomto domku bydleli do roku 1939, potom domek prodali Pánkovi Josefovi. Starý děda s babičkou zůstali v tomto domku, kde měli malou místnost. Celá přední strana, to byly 2 místnosti a síň, tam bydlela celá rodina PÁNKOVÝCH.

Manželé: PÁNEK JOSEF – PÁNKOVÁ

Děti: PÁNEK JOSEF – elektrikář

PÁNEK BOHOUŠ – řezník

PÁNEK KAREL – malíř
PÁNEK OTTA – automechanik
PÁNKOVÁ MILUŠE
PÁNKOVÁ JIŘINA

v roce 1945 – 1946 se vystěhovali do pohraničí a domek koupil Obecní úřad. U této budovy došlo po sloučení obcí k Jičíněvsi k adaptaci. (pozn.redakce: po skončení JZD tam byla přestěhována vdova p.Bělinová z č.p. 31. Někdy v 60. letech o silvestru pozdě v noci začala hořet střecha budovy. Říkalo se, že oheň založila p.Kazdová ze žárlivosti na p.Bělinovou). Tato budova sloužila také jako prodejna potravin. Vedoucí byla Helena Strnadová a pro nemoc musela skončit. Nyní k nám dojíždí prodejna

Dům č.p.17

Manželé: NOVOTNÝ ? † – NOVOTNÁ ANNA † – maminka p. Novotného Jar.st.
Manželé: NOVOTNÝ JAROSLAV + - NOVOTNÁ FRANTIŠKA †
Děti: NOVOTNÝ JAROSLAV – celý život vyrůstal v Chotěšicích
NOVOTNÝ JOSEF – člen JZD †
NOVOTNÝ LADISLAV – řezník † - NOVOTNÝ MILOSTAL – truhlář – dvojčata
Nástupce: NOVOTNÝ JOSEF † - předseda MNV a člen JZD, skladník – NOVOTNÁ BLAŽENA, roz.Rybová – členka JZD – v kravině
Děti: NOVOTNÝ MIROSLAV – ing.zemědělství
NOVOTNÁ DANA – prodavačka
NOVOTNÝ JOSEF – automechanik

DŮM č.p.18

Manželé: BRISCEJN JOSEF † - HOSPODÁŘ – BRISCEJNOVÁ KATEŘINA † - hospodyně
Děti: BRISCEJN BEDŘICH † - syn odjel v 19 letech do Ameriky
BRISCEJNOVÁ MARIE – dcera – provdána za Kořínka, padl ve válce – provdána za p.Kendíka
BRISCEJNOVÁ EMILIE – dcera – provdána za p. Janyse do Prahy
BRISCEJNOVÁ ANNA – dcera – provdána za J.Šoltyse ze Lhoty Hlásný
Nástupce: ŠOLTYS JAN † - zedník - ŠOLTYSOVÁ ANNA † hospodyně – manželé hospodařili na 3 ½ ha půdy
Děti: ŠOLTYS JOSEF – obchodník †
ŠOLTYS JAN – automechanik †
ŠOLTYS MILOSLAV – hospodář, který převzal dům č.p.18
Nástupce: ŠOLTYS MILOSLAV – zootechnik JZD a na státním statku Jičín – muzikant – ŠOLTYSOVÁ EVA – vedoucí léčivých rostlin v Jičíně – manželé
Děti: ŠOLTYSOVÁ EVA – provdána za P.Javůrka z Markvartic – bankovní úřednice
ŠOLTYSOVÁ DANA – provdána za p.Kličku, rov.Chlumová – policejní asistentka (pozn.redakce: †)
ŠOLTYS MILOSLAV – ženatý s p.Blanka Bajerová Libisice – automechanik
/pozn.redakce: v tomto domě byl prý kdysi zájezdní hostinec, lavice na „vyplácení“ robotníků a také se tu konaly spiritistické seance)

DŮM č.p.19

P.BÍLEK – byl nočním hlídačem obce. Ohlašoval každou hodinu v noci na hláskou troubu

Manželé: BÍLEK LADISLAV †) - BÍLKOVÁ ANNA †)

Děti: BÍLKOVÁ EMILIE †)
BÍLKOVÁ ANNA †) – vdala se za p.Krupičku (pohraničí) BÍLEK
JAROSLAV †) – ženatý v Bartoušově – manželka Jebavá
BÍLKOVÁ JAROSLAVA + - vdána za Burdu Kopidlno

Bílek Ladislav byl válečný invalida a bratr Jana Bílka z pastoušky. Oba bratři přišli ve válce o nohu v r.1918. Bílek Ladislav měl protézu pro celou nohu až nahoru. Naučil se jezdit na kole, které měl pro to seřízené. Byl taky muzikant, hrál na housle po zábavách. Já jsem se k němu učil chodit hrát na housle a taky jsme spolu hráli hru MLÝN + DÁMU. Po smrti Bílka domek dostala dcera Jaroslava, provdána Burdová. P. Burdová domek prodala manželům TYKVOVÝM, kteří do této doby zde žijí. P. Tykiová sama

Manželé: TYKVA VÁCLAV †) - Agrostroj – TYKVOVÁ MARIE – pomocná síla

Děti: TYKVOVÁ ALENA – provdána
TYKVA VÁCLAV – žije v Bartoušově ve Dvoře
TYKVOVÁ MILENA – provdána (Matějka rozvod, Mauer zemřel)

DŮM č.p.20

Manželé: STRAKA VÁCLAV†) - hospodář – STRAKOVÁ†)

Děti: STRAKA JAROSLAV†) - syn

STRAKOVÁ RŮŽENA – vdaná za p.Votrubu Kopidlno

Nástupce: STRAKA JAROSLAV†) - hospodář – STRAKOVÁ RŮŽENA†)

Děti: STRAKA MIROSLAV – úředník – žije v Hradci králové

STRAKOVÁ KVĚTA – účetní na pile v Kopidlně

STRAKA JAROSLAV†) - traktorista JZD

Manželé: STRAKOVÁ MILOSLAVA – dělnice

STRAKA JAROSLAV†) - JZD

Děti: STRAKOVÁ MARCELA – vdaná – bydlí v Bystřici

STRAKOVÁ BLANKA – vdaná

STRAKA JAROSLAV – ženatý – bydlí v Praze

Straka Václav byl starostou obce a také kronikář. Na zahrádce měli postavenou zvoničku, na kterou se zvonilo poledne a klekání. Také se zvonilo, když někdo zemřel a při pohřbu občanů. Po smrti manželů přestal zvonek zvonit a za války, aby se nemusel odevzdat jako jiné zvony, se zvonek ztratil a od té doby zvonek není. Toto místo a stavení se váže do dob, když tu byli Jezuité. (pozn.redakce: dodnes se říká, že ze sklepa tohoto domu vede podzemní štola až na zříceninu hradu Veliš)

DŮM č.p.21

VALENTA JOSEF†) – otec p. Valenty během života oslepl

VALENTA JOSEF†)- syn

Manželé: VALENTA JOSEF†)- hospodář – VALENTOVÁ EMILIE†), roz. Hlaváčková ze Žitětína

Valentovi tady určitou dobu hospodařili a pak koupili domek č.p.36 od KABELÁKŮ, kde si postavili novou stodolu a stáje pro zvířata. Tuto chalupu prodali – tady nevím komu – bydleli tady p. CHALOUPSKÁ, p.SRNOVÁ, p.SOUČKOVÁ a také JIRKLOVI – chalupu prodali FEJFAROVŮM

Manželé: FEJFAR STARISLAV†) - lesník ČSSS – FEJFAROVÁ MILENA, roz.Vaníčková

Děti: FEJFAROVÁ MILEN – vdaná v Bartoušově p. Bělecký – (pozn.redakce: 2 dcery)

FEJFAROVÁ LIDKA – vdaná v Labouni p. Malý – (pozn.redakce: 2 synové)

FEJFAR STANISLAV – ženatý v Bartoušově p.Bílková – (pozn.redakce: dcera a dvojčata kluci)

Tady bydlí bohužel jen p. Fejfarová sama. Stala se v r.2009 tragická nehoda. Při řezání dříví na okružní pile přišel Stanislav Fejfar o život. Pila ho stáhla a přeřízla mu krční tepnu a uřízla ruku

Dům č.p.22

BĚLINA JOSEF – JZD – účetní†) - BĚLINOVÁ MARIE – JZD†) (pozn.redakce: manželé)

BĚLINA JAN - dělník†) (pozn.redakce: bratr Běliny Josefa)

Č.p. zdělili pravnci po dědovi a babičce Bělinových. Nyní zde bydlí Bořivoj Hák (pozn.redakce: JAN HÁK, t.č.u své družky. Na dvoře stál ještě jeden domek, v němž bydlel p.Jan Bělina, po smrti ho zdělil pravnuke Bořivoj Hák, který si domek přestavěl)

DŮM č.p.23

MELOUNOVI ? †) (pozn.redakce: Meloun Ftantišek padl v 1.sv.válce)

Manželé: KOŘÍNEK†) - KOŘÍNKOVÁ†)

Děti: KOŘÍNEK JAN – hospodář†)

KOŘÍNEK FRANTIŠEK – Agrostroj†)

KOŘÍNEK LADISLAV – řezník†) – bydleli v Bartoušově u nádraží, koupili od p.Konůpka

KOŘÍNKOVÁ MILUŠE – vdaná za p. Valeše a bydleli v Praze – nejstarší domorodci žijící kdysi v Labouni – p. J.Valeš

96 roků, p.M. Valešová 80 roků

KOŘÍNKOVÁ LIDKA – zemřela 11 – 12 roků

KOŘÍNKOVÁ MARIE – provdána za p.Styblíka z Liběšic

Manželé: KOŘÍNEK JAN – JZD – agronom†)

KOŘÍNKOVÁ VĚRA – JZD (pozn.redakce: †))

Děti: KOŘÍNEK JIŘÍ – svobodný†) – tragická nehoda na motorce 19 roků

KOŘÍNEK MIROSLAV – Agrostroj – ženatý v Češově

KOŘÍNKOVÁ VĚRA – účetní – vdaná za J. Skřivánka

DŮM č.p.?

Manželé: BRODSKÝ†) - BRODSKÁ†)

Děti: BRODSKÝ OLDŘICH
BRODSKÁ BOŽENA
BRODSKÁ JINDRA

Vedle, co bydlí Fejfarovi, stál domek a tam bydleli Brodskýho. Pan Brodský, pokud tady bydlel, dělal obecního posla. V roce 1945 se odstěhoval do Liberce a tam dostal novinový stánek, kde prodával noviny, cigarety atd. Velký stánek měl na náměstí v Liberci. Celá rodina bydlela v Liberci. Po vystěhování tam bydlela
CHALOUPSKÁ ANNA†)

DŮM č.p.24

Manželé: PETRÁČEK – ČSD†) - PETRÁČKOVÁ EMILIE – JZD†)

Děti: PETRÁČKOVÁ EVA – provdána
PETRÁČEK PAVEL – zedník†)- ženatý ve Vršcích
PETRÁČKOVÁ JARMILA – JZD†)
PETRÁČEK EMIL – truhlář – ženatý Ferdová ze Sekeřic
PETRÁČKOVÁ VLASTA – dělnice – provdána za Old.Valentu a bydlí v Jičíně

Dům č.p.25

SVOBODA FRANTIŠEK – hospodář†)

Děti: SVOBODA JAROSLAV – Agrostroj – ženatý Žitětín†)
SVOBODOVÁ MILUŠE – vdaná za p.Krupičku Pševes†)
SVOBODA FRANTIŠEK – ženatý – učil se u p.Loudila v Žitětíně†)

Manželé: ŘÍHA JOSEF – JZD†)

ŘÍHOVÁ MARIE – JZD†)
Děti: ŘÍHOVÁ MARUŠE – provdána v Jičíně za p.Steklý
ŘÍHOVÁ STANISLAVA – bydlí v Labouni – provdána za Kačírka Otu
ŘÍHA JOSE – železničář†)

Manželé: KAČÍRKOVÁ STANISLAVA – úřednice

KAČÍREK OTA – telefonář†)
Děti: KAČÍRKOVÁ STANISLAVA – (pozn.redakce: vdova – 2 dcery, bydlí v Nemyčevsi)

DŮM č.p.26 HOSPODA

Manželé: RÝGL JAROSLAV – hostinský, řezník, hospodář†) - RÝGLOVÁ MARIE – hospodyně†)

KOŘÍNEK JAROSLAV – bratr p.Rýglové †)

Nástupce: RÝGL JAROSLAV – řezník – ženatý do Mladějova†)
RÝGL BEDŘICH – ženatý – rozvedený†)
RÝGL ZDENĚK – ženatý – automechanik

Hospodu, kam chodili obyvatelé obce nakupovat potraviny, petrolej na svícení a různé zboží. Chleba dovážel p.Čepek z Chotělic 2x za týden. Bylo otevřeno každý den Obsluhu prováděli manželé Rýglůvi. Pivo se čepovalo každý den. Taneční zábavy byly několikrát do roka. Lidé se tenkrát uměli ještě bavit. Hostinský p.Rýgl jezdil každý týden do Jičíně na nákup, takže jeho obchůdek byl dobře zásobený. Konaly se zde taneční zábavy, plesy, výroční schůze JZD a různé zábavy. Každý den jsme tam chodili na pivo, na svačinu, ale to už je dávno pryč. Nyní je hospoda na prodej. V roce 1953 při mlácení obilí ve žních vznikl velký požár. Stodola, chlévy a všechno shořelo. Některá zvířata uhořela, ale většina dojníc, koní se zachránilo a byli ustájeni u Bělinů č.p.31 ve stájích. Stáje, stodola i domovní bydlení bylo nově postaveno. V novém bydlení bydlel až do své smrti majitel Rýgl Bedřich

DŮM č.p.27

Manželé: KOŘÍNEK JAN†) - KOŘÍNKOVÁ MARIE – mé babičky sestra†) - hospodáři

Děti: KOŘÍNEK VLADIMÍR†)

Manželé: KOŘÍNEK VLADIMÍR – JZD – předseda†) - KOŘÍNKOVÁ JAROSLAVA – JZD

Děti: KOŘÍNEK VLADIMÍR – skladník Slatiny – (pozn.redakce: syn – automechanik)
KOŘÍNKOVÁ JAROSLAVA – úřednice Jičín Policie (pozn.redakce: provdaná Háková – 2 syny)

DŮM č.p.29

Manželé: VANÍČEK LADISLAV†) - VANÍČKOVÁ ANNA†)

Děti: VANÍČEK VLADISLAV†)

Manželé: VANÍČEK VLADISLAV – u hasičů†) -VANÍČKOVÁ JARMILA, roz.Petráčková – JZD†)

Děti: VANÍČEK VLADISLAV – ženatý, bydlí v Kopidlně, učí na Zahradnické škole v Kopidlně (pozn.redakce: 2 dcery, jedna zemřela)

VANÍČKOVÁ JAROSLAVA – vdaná ve Vysokém Veselí (pozn.redakce: syn a dcera)

VANÍČKOVÁ MILENA – vdaná za Standu Fejfara v Labouni (pozn.redakce: 2 dcery a syn)

Chalupu podědil syn Vaníček Vladislav, který sem jezdí, kde má zahrádku a pěstuje zde zahradnické výpěstky

Na pozemku, co má VLADISLAV VANÍČEK zahrádku, bydlel ve třicátých a čtyřicátých letech – 1930 – 1947 p. VALEŠ JOSEF s manželkou. Kupovali po domech máslo a vajíčka, p. Valešová to nosila v nůši na zádech. Jezdili to prodávat do Prahy. Na dovážku měli malé dodávkové auto. Domeček byl stlučený jenom z prken, kde byby dvě malé místnosti. Vedle stála garáž. P.Valeš se věnoval spiritismu a lidovému léčitelství. Hodně lidí ho navštěvovalo i p.Jindřich Šlik, hrabě ze zámku z Jičíněvse

Manželé: VALEŠ JOSEF†) - VALEŠOVÁ EMILIE†)

Děti: VALEŠ JOSEF – drogist – ženatý s Miluší Kořínkovou a bydlí v Praze

VALEŠOVÁ ZDEŇKA – vdaná za B.Brodskýho, hospodáře z Ketně

Po smrti p.Valeše domek i se zahrádkou byl prodán p.Vaníčkovi. Domek byl zbourán a tím i č.p. domečku zaniklo

DŮM č.p.31

Manželé: BĚLINA JOSEF†) - BĚLINOVÁ†) - hospodáři

Děti: BĚLINA MILOSLAV – ženatý†)

BĚLINOVÁ MILOSLAVA – vdala se Rožďalovice†)

Manželé: BĚLINA JOSEF se znovu oženil – starosta obce†) - BĚLINOVÁ MARIE, roz.Hájková z Běchar

Děti: HÁJEK JAROSLAV

Manželé: BĚLINA JOSEF se znovu oženil za ?Marušku†) - společně hospodařili, až dohospodařili (pozn.redakce: vdovu přestěhovali do budovy MNV č.p.16)

Když p. Bělina zemřel, pozemky obdělával Státní statek Jičín. Když bylo založeno JZD, byli tady ustájeni dojnice a mladý dobytek. Stáje byly znovu zadaptovány a celé hospodářství. Byly zde kanceláře JZD a sklady. Po ukončení JZD celý objekt převzal Státní statek. Bydleli tady Romové a nyní z toho demolice

DŮM č.p.32

Manželé: ROZKOVEC JOSEF†) - ROZKOVCOVÁ JOSEFA†)

Děti: ROZKOVEC VLASTIMIL

Manželé: ROZKOVEC VLASTIMIL – SNB†) - ROZKOVCOVÁ BOŽENA, roz.Zubatá z Liběšic

Děti: ROZKOVEC VLASTIMIL – SNB – ženatý – bydlí v Jičíně v dvojdomku s bratrem

ROZKOVEC MIROSLAV – autoklempíř – ženatý

ROZKOVCOVÁ JANA – provdána (pozn.redakce: bydlí v Jičíně, vdova)

V Labouni už nebydlí nikdo, Vl. Rozkovec zemřel P. Rozkovcová žije u dcery v Jičíně

DŮM č.p.33

-

ŘEHŮŽKOVI ? – v této rodině bylo řeznictví, kde se porážela prasata a ostatní hospodářská zvířata

Manželé: NOVOTNÝ BOHUMIL – ČSD†) - NOVOTNÁ BOHUMILA – JZD†)

Děti: NOVOTNÝ BOHUMIL†)

Manželé: NOVOTNÝ BOHUMIL – skladník ČSSS†) - NOVOTNÁ JAROSLAVA – dělnice†)

Děti: NOVOTNÁ BOHUŠE – úřednice (pozn.redakce: vdova, bydlí v Jičíně - syn a dcera)

NOVOTNÝ JIŘÍ – automechanik

Nástupce: NOVOTNÝ JIŘÍ – žije společný život p.HEMKOVÁ – Vršce

Děti: NOVOTNÁ ELIŠKA

DŮM č.p.34

Manželé: ZIKMUND†) - ZIKMUNDOVÁ†) - odstěhovali se do Křince a domek prodali

Děti: ZIKMUNDOVÁ ZDENA

ZIKMUNDOVÁ HANA – obě chodili do Žitětína do školy

ZIKMUND JAROMÍR†) – zemřel jako dítě 6 – 7 roků
Manželé: ROZSYPAL – ČSD †) - ROZSYPALOVÁ †) - odstěhovali se do Dymokur
Manželé: TYKVA VÁCLAV – Agrostroy†) - TYKVOVÁ MARIE – dělnice – domek prodali a odstěhovali se do č.p.19, kde bydlí
Manželé: PETRÁČEK EMIL – PETRÁČKOVÁ VĚRA – (pozn.redakce: odstěhovali se do Jičína – dcera a syn)
Domek nyní vlastní chalupáři KEJZLAROVÍ z Prahy

DŮM č.p.36

Manželé: KABELÁK JOSEF – ČSD†) - KABELÁKOVÁ†)
Děti: KABELÁKOVÁ IRMA – provdána za učitele p.Vraštila, bydleli v Kopidlně
Domek č.p.36 p.Kabeláka byl prodán p.JOSEFU VALENTOVÍ z Labouně. Valentovi dříve bydleli, co bydlí Fejfarovi. Po nastěhování Valentovi postavili novou stodolu a stále pro zvířata
Manželé: VALENTA JOSEF – JZD†) - VALENTOVÁ EMILIE – JZD†)
Děti: VALENTA ZDENĚK – ženatý – bagrista
VALENTOVÁ JANA – úřednice MNV Kopidlno (pozn.redakce: manžel měl smrtelný pracovní úraz – chalupu prodala CHLÍPKOVŮM – chalupářům, nyní je domek přestavěn v původních duchu)

DŮM č.p.37

Manželé: VANÍČEK ANTONÍN – obuvník†) - VANÍČKOVÁ†)
Děti: VANÍČKOVÁ VĚRA – provdána za p.Jana Kořínka z Labouně
Manželé: KOŘÍNEK LADISLAV – ČSD, řezník†) - KOŘÍNKOVÁ – dělnice
Děti: KOŘÍNEK LADISLAV – truhlář – ženatý, bydlí v Liběšicích
KOŘÍNEK MILAN – zedník – ženatý, bydlí v Bartoušově
Kořínek Ladislav koupil domek v Bartoušově u nádraží a tam bydlí už jenom p.Kořínková se synem HRNČÍŘÍKOVÍ z Prahy – chalupáři, jezdí sem na dovolenou

DŮM č.p.38

Manželé: ŠTURMA JOSEF†) - ŠTURMOVÁ MARIE†)
Děti: ŠTURMA JOSEF - ČSD†)
Manželé: ŠTURMA JOSEF – ČSD†) - ŠTURMOVÁ MARIE, roz.Novotná†) – zemřela mladá
Děti: ŠTURMA JAROSLAV – strojník – ženatý v Liběšicích
ŠTURMA JOSEF – invalida –
ŠTURMA JOSEF se podruhé oženil†) - ŠTURMOVÁ, roz.Hlubukova
Po smrti podědil chalupu ROUBAL PAVEL, který žije v Labouni Labouni od roku 1965
Manželé: ROUBAL PAVEL – ČSD, strážný na pile v Kopidlně – ROUBALOVÁ VĚRA, roz.Novotná
Děti: ROUBAL PAVEL – bydlí v Budčevsi- ženatý za manželku Bílková z Bartoušova (pozn.redakce: syn a dcera)
ROUBALOVÁ JITKA – se vdala za Bešíka a bydlí v Labouni, kde si přistavili obydlí
Manželé: BEŠÍK JOSEF – PRACOVNÍK Perseus Běchary – BEŠÍKOVÁ JITKA, roz.Roubalová
Děti: BEŠÍK JAKUB
BEŠÍKOVÁ ANETA

DŮM č.p.39

Manželé: BERNÝ JOSE†) - BERNÁ ANNA†) - říkalo se tam v kovárně, p.Berný byl kovář
Manželé: BERNÝ JOSEF – JZD†) - BERNÁ EMILIE – JZD†)
Děti: BERNÝ JINDŘICH – ženatý, bydlí v Jičíně
BERNÁ HANA – vdaná a bydlí ve Slavhosticích
Bernýho chalupu prodali p.KOMÁRKOVÍ
Manželé: KOMÁREK J. – pokrývač – KOMÁRKOVÁ – ČSSS, ošetřovatelka dojníc
Ti zde chovali slepice na vajíčka ve velkém stylu. Slepice snášely vajíčka všude a také nadělali nepořádek ve všech místnostech. V roce 1990 – 1991 byla chalupa prodána JANÍKOVŮM do Prahy, kteří chalupu dali do vzorného pořádku a také sem jezdí často

DŮM č.p.40

Manželé: NOVOTNÝ (Boban) †) - NOVOTNÁ†)

Děti: NOVOTNÁ ANNA†) – provdána za Václava Bezděka
VRÁBLÍKOVI – chalupáři, nyní zde bydlí jejich vnuk Malý Lukáš
Manželé: MALÝ LUKÁŠ – truhlář – MALÁ LUDMILA – prodavačka
Děti: MALÝ DOMINIK
MALÝ MATĚJ

DŮM č.p.41

Manželé: HAVLÍČEK BOHUMIL – JZD – muzikant†) - HAVLÍČKOVÁ ANNA – JZD†)
Děti: HAVLÍČKOVÁ ZDEŇKA – provdána za Jandourka Sekeřice
HAVLÍČKOVÁ MARIE - provdána za Štučku Miloslava, bydlí ve Vršcích a je vdova
HAVLÍČEK JOSEF – ženatý, bydlí ve Vrchlabí
Chalupa je prázdná, dostali ji vnuci, ale nikdo se o chalupu nestará a také tak vypadá (pozn.redakce: prodána neznámo komu, budovy se bourají, okolí je úhledně srovnáno)

DŮM č.p.42

Manželé: VÁGNER FRANTIŠEK – ČSD†) - VÁGNEROVÁ MARIE – dělnice†)
Děti: VÁGNER VLADISLAV ? †)
VÁGNER VÁCLAV – řezník
VÁGNEROVÁ MARIE – provdána za J.Šmída
Manželé: ŠMÍD JOSEF – Agrostroj (pozn.redakce: cechmistr) – ŠMÍDOVÁ MARIE - dělnice – oba žijí v Domově důchodců v Miličevsi (pozn.redakce: J.Šmíd†))
Děti: ŠMÍD JOSEF – Agrostroj – ženatý, (pozn.redakce: dřevomodelář – dcera – rozvedený) bydlí v č.p.5
ŠMÍDOVÁ MARIE – provdána za J.Jirušicu a bydlí v Pardubicích
ŠMÍD MIROSLAV – ženatý v Kopidlně, manželka Kubelíková

DŮM č.p.43

Manželé: NOVOTNÝ FRANTIŠEK – inv.důchodce ve válce 1918 byl raněn, pracoval JZD†) - NOVOTNÁ RŮŽENA, roz.
Kykalová†)
Děti: NOVOTNÝ VÁCLAV – truhlář†), bydlel v Jičíně
NOVOTNÝ JAROSLAV – ČSD†)– žil v Labouni – oženil se Božena Sůvová
NOVOTNÁ MARIE – provdána Tykiová
Nástupce: NOVOTNÝ JAROSLAV – ČSD†) - NOVOTNÁ BOŽENA – JZD
Děti: NOVOTNÝ JAROSLAV - bydlel v č.p.- svobodný, (pozn.redakce: † kolem 56 let
NOVOTNÁ VĚRA – provdána za Pavla Roubala
NOVOTNÁ JAROSLAVA – provdána za Fr.Pávu Žitětín

DŮM č.p.? BÝVALÁ PASTOUŠKA

(pozn.redakce: stála na paloučku mezi č.p.43 a č.p.14)

Manželé: BÍLEK†) - BÍLKOVÁ ANNA†)
Děti: BÍLKOVÁ LIBUŠE – provdána Čistecský Cholenice
BÍLEK OTAKAR – truhlář ě
BÍLEK OLDŘICH – truhlář
BÍLEK LADISLAV ?
BÍLEK JIŘÍ - zemřel 12 ROKŮ

Všichni tito lidé žili v jedné místnosti, kde byla jedna velká postel stlučená z prken, kde všichni děti spaly, stůl, nějaká židle a kamínka. P. Bílek byl válečný invalida a přišel tam o nohu a chodil o berlích. Dělal obecního poseláka a také celá rodina byla závislá na obci a lidech. Všichni děti většinou se mnou chodily do školy do Žitětína, tak se pro mě stavovaly a maminka jim dávala bílý kafe a krajíc chleba. Na vánoce většinou dostávaly ve škole nové boty. Pro této lidi to byla veliká bída, která se dneska nedá uvěřit.

ČAPKOVÁ VLASTA†)
ČAPKOVÁ FRANTIŠKA + - měla dceru Lenku
ČAPKOVÁ OLINA
KOPS JOSEF – zemřel v Německu, kde byl na práci a stal se přísluhovačem Němců
ČAPKOVÁ BOŽENA†)

Druhá místnost pastouška, kam se lezlo oknem, tam bydleli většinou ženy. Dcera Františky Lenka žila 5 roků u nás doma, kde se o ní moje maminka starala. Byla debilní. Také Božena u nás posluhovala a stravovala se. Později šla do Domova důchodců (pozn.redakce: posluhovala za stravu i v č.p.15, bydlela v jedné místnůstce v č.p9 – pastouška byla zbourána)

DŮM č.p.44

HÁK BOŘIVOJ – truhlář – svobodný a syn J. Kořínkové – (pozn.redakce: tento domek stojí na dvoře č.p.22, v němž bydlel p.Jan Bělina, bratr p.Bělinové. Po jeho smrti jej zdědil pravnuk)

DŮM č.p.45

Manželé: SKŘIVÁNEK JOSEF – tesař†) - ČSSS
SKŘIVÁNKOVÁ VĚRA – účetní

Děti: SKŘIVÁNKOVÁ IRENA – vdaná Soustružníková – (pozn.redakce: 2 synové SKŘIVÁNKOVÁ
LENKA – vdaná Kvapilová, bydlí ve Pševsi (pozn.redakce: syn a dcera)) SKŘIVÁNEK
PETR – ženatý, bydlí v Praze (pozn.redakce: 2 synové)i)

DŮM č.p.46

RÝGL BEDŘICH†) - celé hospodářství zdědila jeho dcera, která bydlí v Lánově. V současné době je celá usedlost na prodej.
Dodatek – když se začala stavět hospoda, jezdilo se pro kámen na základy do Vojic s koňmi. Muselo se vstávat a vyjet s koňmi už ve 2 hodiny ráno – z vyprávění p.Rýgla

(pozn.redakce:

Hospoda při tanci v ohni.

Cestujícím s ranním vlakem z Jičína do Kopidlna dne 1. února b.r. /1899/ naskytla se zvláštní podívaná při příjezdu do Jičínoveské stanice. Hostinec p. Fr. Riegla v Labouni čp. 26 byl v ohni. Odbývána noci té taneční zábava. Když tato byla k ránu ještě v plném proudu, vyšlehly ze střechy ze strany dvora dravé plameny. Tančící postřehli nebezpečí, když střecha již v plném ohni stála. Shořela slaměná střecha, stropy poškozeny a shořely i zásoby sena a slámy. Poškozený pojištěn jest pouze na budovy a to v nepatrném obnosu.

Jičínský obzor 4.2.1899, č. 3, s. 5)

KRAVÍN

Kravín byl postaven v roce 1959 s vlastními silami všech družstevníků. Je to typ těžkého kravína s předním prostorem. Do kravína byl sveden dobytek (dojnice a mladý skot) r.1960. JZD působilo až do roku 1973, kde nás převzal Státní statek. Dále se v hospodaření pokračovalo a kravín působil dál, kde pracovali lidé z JZD. Později se kravín předělal na výrobu vepřového masa. Zabudovala se nová technologie krmení. Po čase hospodaření Státní statek přišel do konkurzu a tím všechno skončilo. Restituční nároky k likvidaci dopomohly. Nyní jsou v přístavku kravína ustájeni koně celkem 25 ks. Ošetřují je manželé KŘÍDLOVI, pečlivě se o koně starají. Jsou to koně lidí, kteří mají rádi koně, rádi se na nich svezou, ale jinak mají koně pro svou radost a potěšení (pozn.redakce: nyní Tamara Křídlová - majitelka)

SEPSAL – ŠOLTYS MILOSLAV – 2010

(pozn.redakce:)

DŮM č.p.47

Manželé: MANDÍKOVI – původně měli pronajatou usedlost č.p.1 – později postavili nový dům naproti stodole Strakových – chalupáři?

POŽÁRNÍ ZBROJNICE

Dne 27. 1. 1957 se ujmá zapisování schůzí p. Zikmundová. Měsíc na to, dne 27. 2. 1957, se rozhodlo o hledání pozemku na výstavbu nové požární zbrojnice, jelikož původní, nazývaný se skladiště hasičské, bylo už nevyhovující a stálo na kopečku u pomníku Sv.Jána. Byla vybudována vlastními silami všech členů Hasičského sboru v Labouni. Původní hasičské skladiště odkoupil p.Josef Šmíd a rozebral.

DRŮBEŽÁRNA

Původně byly slepice a kuřata umístěna ve dřevěné boudě u domu č.p.31 u Bělinů. Později se koupily pojízdné kurníky, které stály za kravínem „u štěpnice“. Poté JZD vybudovalo slepičárnu vedle domu Novotných č.p.33. Dnes tam jsou umístěni bažanti Mysliveckého svazu.

CO TENKRÁT BYLO A JE ZAPOMENUTO:

Malá vesnička Labouň měla svého vykupovače vajec, másla, kuřat, holoubat pana Josefa Valeše, který nejdříve bydlel u Rýglů, a pak si sám postavil malý baráček na pozemku tam, co má nyní pan Vladislav Vaníček zahrádku. Tam si postavil i malou garáž pro malé autíčko značka Praga. V garáži měl postavenou velkou holubárnu, kde měl hodně holubů. Holoubata vozil do Prahy a tam je prodával. Na zahrádce pěstoval léčivé rostliny. Jeho manželka, která málo slyšela, nosila nůši na zádech a každou středu odpoledne chodila po chalupách a vykupovala vejíčka, máslo a jiné chalupářské potraviny, co mohla hospodyně prodat.

Pan Valeš pravidelně každý týden v pátek jezdil s autíčkem do Prahy a prodával nakoupené zboží.

Oba bratři Valešovi pocházeli z Podkrkonoší a věnovali se spiritismu. Ve válečné době Protektorátu toto bylo dost aktuální. Lidé se o spiritismus dost zajímali. Pan Valeš byl velkým průkopníkem tohoto spiritistického nadšení. Lidé se vzájemně navštěvovali, zpívali si jejich písničky. Měli i svůj zpěvník napsaný v notách. Většinou se hovořilo o duchovních věcech.

Pan Valeš se věnoval léčitelsví, který vydával sám ze sebe vnitřní jeho silou. Lidé ho navštěvovali často, domácí i z vedlejších vesnic. Pan Šukal ze Pševse vozil svého syna na voze, který táhly kravičky, a aby mu pan Valeš pomohl. Navštěvoval ho také pan Ing. Šlik z Jičíněvse ze zámku. Jestliže se povedlo a nemocnému se udělalo dobře, tak se to ihned rozkřiklo mezi lidmi a o jeho klientelu bylo postaráno.

V začátcích roku 1940-1941, v době Protektorátu Čech a Moravy, byla tato duchovní útěcha velkou posilou. 2x za rok se dělaly spiritistické seance – sezení. Na tyto seance chodili sousedi i z vedlejších vesnic. Hlavní médium na toto sezení přivzali z Nového Bydžova paní Prokopcovou. Místnost byla plná lidí a dětí. Pozvaná osoba médium, která při okamžicích mlátila hlavou kolem sebe, byla celá spocená, a to hlavní, že v přítomnosti více lidí vyvolávala mrtvé duše. Po zbytku seance se médium probralo a byla zcela normální.

Pamatuji se na všechno moc dobře, jak to všechno probíhalo, bylo mi tehdy 14 roků. Pan učitel se dozvěděl, že jsem byl také zúčastněný sezení, pokáral mě domluvou.

Toto duchovní sezení proběhlo u nás doma. Maminka tomu věřila, ale tatínek i já jsme byli proti. Takovéto seance se už nikdy nekonal.

Pan Valeš, ten spiritismem žil celý život a svoje myšlení, poznání, se snažil předávat dál mezi lidmi.

Měli dvě děti, dceru Zdeňku a syna Josefa. Zdeňka se provdala do Ketni za pana Brodského a Pepík se oženil s Miluškou Kořínkovou z Labouně čp.23. Žili spolu celý život v Praze. A pokud vím, dožili se pěkného věku.

Dneska, když se podívám, z chaloupky u Valšů není nikde ani památky, jen ta zahrádka a místo, kde domeček stál.

Všechny lidé, o kterých je zde psáno, jsou už všichni po smrti a spiritismus tímto údobím úplně zanikl. Určitě ale někde jinde se tyto seance konají, ale v Labouni už nikoliv.

Sepsal Miloslav Šoltys Labouň čp.18

Historie domu v Labouni č.p.18 – Šoltysovi

První majitel této chalupy č.p.18 v Labouni.

Svatební listina majitelů manželů Kořínkových Labouň 18.

Rok 1860 - protokol č.13

Ženich - Jan Kořínek, svobodný, tříštvrtěláník v Labouni č.p.18, [nar.6.května](#) 1838

Otec - Václav Kořínek, výměník v Labouni č.p.18, syn Františka Kořínka, půllánika z Troskovic a jeho manželky Anny roz. Adamcové z Troskovic, okresu turnovského

Matka - Anna manželská dcera Josefa Pižla, půllánika ze Pši a jeho manželky Kateríny rozené Zacharníkové z Milkovic č.p.1

Nevěsta - Marie Vovsová svobodná, narozená v Drahorazi č.p.9 dne 29.května 1840

Otec - Josef Voves, sedlák z Drahoraze č.p.9, syn Václava Vovsa, sedláka z Kostelce č.p.6 a matky Alžběty roz.Vaníčkové ze Žitětína č.p.1

Matka - Marie, manželská dcera Matěje Havelky, sedláka ze Žitětína č.p.8 a jeho manželky roz.Vaníčkové ze Žitětína č.p.1

Svědkové - Václav Straka, učitel v Drahorazi, Josef Havelka, představený z Cholenic č.p.23

V této době, kdy se Jan Kořínek oženil a převzal hospodářství jako čtvrtěláník, byl největším sedlákem v Labouni. Můj dědeček Josef Briscejn na tomto hospodářství dělal šafáře, vedl celé hospodářství. Majitel, když zestárl 66 roků, rozprodal celé hospodářství. Chalupu a část polí koupil můj dědeček od Jana Kořínka 5.května 1904 za 4.742 Kč 50 haléřů. Soudní kancelář v Jičíně.

Každý hospodář, když předával hospodářství, musel mít ve smlouvě nárok na výměnek. To znamenalo, že během roku musel dostávat od hospodáře mouky, hrubá, hladká, vejce, maso ze zabijačky a ostatní naturálie. To bylo povinností každého hospodáře plnit. Jan Kořínek koupil domek v Jičíně pod poštou a tam můj děda vozil výměnek.

Můj děda se narodil 15.4.1859 v Držtěkryji. Jeho manželka Kateřina Briscejnová nar.4.2.1859 v Lužci č.p.80. Svatbu měli 14.1.1863 v Ostružné.

Na této chalupě hospodařili do roku 1917, pokud se jeho poslední dcera Anna Briscejnová nevdala za Jana Šoltysa ze Lhoty Hlásný. Poslední rok od r.1916, kdy zemřel můj děda Josef Briscejn. Babička s dcerami musela hospodařit sama.

Od roku 1917 nastoupil rod Šoltysů ze Lhoty Hlásný.

Narozené děti v rodině Briscejnových:

Briscejn Bedřich - syn, aby nemusel jít na vojnu, odjel do Ameriky

Emilie Briscejnová - dcera - manžel důstojník, zastřelil se

Marie Briscejnová - dcera - vdaná za Kořínkou, padl ve válce 1918

Anna Briscejnová - dcera . vdaná za Jana Šoltysa

Děda zemřel 22.2.1916 - pochován ve Vršcích.

Babička zemřela 18.10.1945 - pochována ve Vršcích. Společně hospodařili ve vlastní chalupě 12 roků. Společně spolu žili 33 roků.

Je jisté, že by bylo možný popisovat více o všech událostech, co si člověk pamatuje, ale toto je všechno jenom v krátkosti a v těch nejdůležitějších řádcích napsáno pro paměť ostatních, co přijdou po nás.

Poslední narozená ze čtyř dětí Anna Briscejnová, moje maminka, se narodila 14.7.1894 v Labouni, provdána za Jana Šoltysa narozeného 10.1.-1890 ve Lhotě Hlásné. Oddáni byli v kostele ve Vršcích roku 1917. Maminka dostala věnem celé hospodářství na chalupě č.p.18 a společně hospodařili.

Narodilo se jim 5 dětí:

Šoltys Josef - nar.12.4.1918 - zemřel 7.11.1997 v Bechyni

Šoltys Jan - nar.29.1.1920 - zemřel 8.8.1989 Liberec

Šoltys Jaromír - nar.22.4.1922 - dítě - zemřel 20.2.1923 v Labouni

Šoltysová Miloslava - nar.3.6.1924 - dítě - zemřela 30.8.1925 v Labouni

Šoltys Miloslav - nar.8.5.1927

Rodiče hospodařili od roku 1917 až do roku 1949, to je 32 roků. Společného života jako manželé si užili od roku 1917 do roku 1954, to je 37 roků pospolu.

V roce 1949 syn Miloslav Šoltys, to jsem já, se oženil 12.2.1949. Oddáni jsme byli v Jičíně na Okresním úřadě. Moje manželka, Eva Šoltysová, roz. Benešová, Praha Nusle. Ihned po svatbě nám bylo připsáno celé hospodářství dne 14.4.1949 za 40.000 Kč. Okresní soud v Jičíně.

Maminka zemřela 23.10.1954 v Labouni - 60 roků - pochována ve Vršcích.

Tatínek zemřel 2.1.1955 v Jičíně - 65 roků - pochován ve Vršcích

V této době, co hospodařili moji rodiče, se žilo na venkově dost chudě. Dalo to hodně práce a starostí udržet hospodářství pohromadě, obzvláště když přišla nemoc do stáje.

V této době tady probíhala nemoc u skotu - slintavka a kulhavka, obrna prasat, to byla hrůza ve stáji. Na všechno si pamatuji a obrna u prasat tu potrápila i mě, že jsem přišel o všechny prasata. Prasata byly na prodej a do rána bylo všechno pryč. Bylo to hrůza a muka. Tato nemoc se vracela do stáji dost často. Takže pokračování hospodářství i za mého hospodaření nebylo lehké. Další, co potkalo moji rodiče a také mě, byla válka od roku 1939 - 1945. Zase jenom plnění hospodářských dodávek, strach z prohlídek, strach z každého dne, který měl následovat. Za každý politický přečin byl člověk zastřelen. Těchto lidí bylo za války zastřeleno hodně. Po zabití náčelníka SS Heidricha se tady

začalo říkat, že každý devátý čech bude zastřelen. Byla to hrůza, co se na vesnici dělo. Žilo se v této době špatně a s každého dne, co měl přijít, byl strach.

Takže život nebyl pro nikoho v této době lehký.

Po svých rodičích Janu Šoltysovi a Anně Šoltysové roz. Briscejnové jsme s manželkou Evou Šoltysovou roz. Benešovou převzali celé hospodářství. Hospodářství nám bylo předáno každý polovic padesát na padesát. Pokračování naší rodiny je zapsáno v kronice naší rodiny Šoltysových.

Narodily se nám tři děti:

Eva Šoltysová - nar. 16.7.1949 v Jičíně, provdána Javůrková

Dana Šoltysová - nar. 14.9.1951 v Jičíně, provdána Kličková - Chlumová

Miloslav Šoltys . nar.19.5.1955 v Jičíně, ženatý - manželka Blanka Bajerová

S maminkou jsme společně prožili 65 roků a 115 dní společného, hlavně krásného a nezapomenutelného života. Děkuji za všechno.

Do letošního roku od roku 1917 do roku 2015, to je 98 roků, se říká na chalupě č.p.18 u ŠOLTYSŮ. Celý živo jsme žili s maminkou spokojeni. Největší bolesti byly, že nám zemřela naše dcera Danička a moje milovaná maminka 7.6.2014. Pro mě je to velká bolest, a tím takto člověk ztrácí pomaloučku smysl pro další životní pokračování.

Zapsal Miloslav Šoltys, Labouň 18

Historie chalupy č.p.18 v Labouni u Šoltysů.

Kronika v Labouni byla kdysi dávno psána Václavem Strakou, bývalým starostou v Labouni. Celý život se kronice věnoval. Při volbách předsedů Národních výborů a celého Národního výboru se kronika ztratila.

Zůstává mi v paměti, co bylo v kronice psáno o naší chalupě č.p.18. Toto stavení č.p.18 a část spodní části Labouně byla osvobozena od roboty. V této době museli lidé pracovat pod velkým tlakem vrchnosti, kde vládlo velké ponižování pracujících lidí. Na práci do Labouně chodili pracovat až z Vysokého Veselí. Tak bylo psáno v kronice.

Místo, na kterém naše chalupa stojí, kdysi stávala hospoda, kde bydlel a jmenoval se Němeček. Od toho jména se tady říkalo Německá Labouň. Ve druhé části Labouně, když nás chtěli pozlobit, tak říkali, " ty seš z té německý Labouně, vid'?" Toto trvalo dlouho a mnohokrát byly i hádky mezi staršími a nejvíce v hospodě. Staří obyvatelé zemřeli, a že někdy zde bydlel Němeček, došlo k zapomnění.

Jsem asi už poslední, co si to pamatuji.

V Labouni dne 11.února 2015. Zapsal Miloslav Šoltys

Historie domu č.p.20

Václav Straka, hospodář a bývalý starosta. Bydlel v domě, kde bydleli Jezuité. V tomto domě jsou široké zdi z kamene. Ve zdech jsou výklenky, kde byly umístěny sošky svatých na ochranu rodiny a celé usedlosti. Po dobu nabývajících let se sošky ztratily. Tady odsud ze sklepení se říkalo, že vede cesta odtud chodbou až na Veliš. Školní výlety tady byly často, aby si děti prohlédly místo, odkud chodba vede. Ve škole jsme to od pana učitele slyšely vyprávět. Jestli je to pravda, kdo ví. Na zahrádce byla zvonička, která každý den k poledni i navečer zvonila. Pokud nezazvonil zvonek ve 12 hodin, nejelo se s pole domů. Večer se zvonilo klekání, aby děti věděly, že mají být už doma.

Když někdo zemřel, zvonil umíráček a během pohřbu ho zvonek doprovázel. Každý zvonění mělo jiný cinkací rytmus. V poledne jinak zvonil a při ostatních příležitostech taky jinak zvonil. Muselo se to umět ovládat.

Ve válce, když byly zvony odebrány, v Labouni se zvonek ztratil a nikdo do dnešního dne neví, kde je. Možná, že je někde uložený a ještě někdy zazvoní, "kdo ví". Postupem času zvonička chřadla a bylo jí konec. Na novou zvoničku jsme čekali několik let, která nyní stojí na spodní části malé vesničky Labouň.

V Labouni dne 11. února 2015 - zapsal Miloslav Šoltys

/pozn.red.: Zvoničku (stála v Žitětíně) zachránil Miroslav Strnad z Labouně. (Dřevěný stojan s kováním (zhotoven v roce 1929), v r. 2008 přemístěn jako nepotřebný z vedlejší obce Žitětín. V r. 2009 restaurován p. Strnadem z Labouně č.p.15. Ve spolupraci p. Novotného, jeho syna i dalších občanů obce byl usazen na parcele č.10 v obci. Výrobu nového zvonu zajistil restaurátor. Celý projekt finančně zastřešila obec Jičíněves ve vedení starosty J. Mlejníka částkou Kč 20.000,-. Vysvěcení: Aktu vysvěcení se 11. července 2009 ujal duchovní kopidlenské farnosti Mgr. Jan Novotný a Mgr. Augustin Števíka z farnosti Libáň. Vysvěcení zvoničky se konalo na počest zakladatelů obce, vladýkovi OTTO de Labun. Památka není zapsána v ÚSKP ČR.

TO BÝVALO DÁVNO, UŽ DÁVNO PŘED 60TI LETY, KDYŽ:

V každém stavení, v chalupě hospodář vlastnil pole, na kterém hospodařil. Malé hospodářství od 1 Ha do 4 Ha, to se obdělávalo kravičkami. Větší hospodářství 5-10 Ha to se obdělávalo koňmi.

Práce na chalupě a všude jinde, kde byla zvířata, se muselo ráno v 5 hod vstávat. Nejdříve poklidit ve stáji, nakrmit kravičky, koně, prasata a všechno živé, co bylo na dvoře, Potom, když bylo hotovo ve stáji, šlo se na snídani. U snídani seděli všichni pohromadě, čeledín i služka. Pokud to bylo větší hospodářství, hospodář měl na práci čeledína a služku. Čeledín se staral o koně, se kterými jezdil pracovat na poli. Služka také pracovala ve stáji, hlavně dojila kravičky a předem pracovala venku nebo pomáhala v kuchyni. Jejich odměna byla 100-150 Kč za měsíc. Na vánoce ji hospodyně dávala do výbavy věci, až se bude vdávat, pokud byla svobodná. Čeledínovi zase kabát nebo pracovní oblek.

Mléko, které se nadojilo, se muselo odevzdávat a vozit na určité místo. Tam byla osoba, která musela mléko přejímat a v určitých dnech odebírat vzorky na funkčnost mléka. Podle tučnosti mlékárna mléko proplácela. Mléko do mlékárny odvážel pan Vilík z Češova. Mléko i ostatní hospodářské výrobky byly předem určeny a naplánovány. Každá kravička měla za úkol nadojit a odevzdat 1000 a více litrů mléka a přitom musely kravičky, když byla práce, dělat na poli. Byly to špatné časy pro kravičky, které musely pracovat.

Pomahat musely i děti. Všechno musely umět dělat a to také pomáhalo hodně. Děti byly velkým přínosem do rodiny. Do školy chodit musely, to se jim nepovolovalo. Doma musely ale lehčí práce umět dělat. To, co je tady napsáno na tomto listě, je už hodně dlouhá doba, nedá se to ani srovnat v hlavě, kolik myšlenek do této doby je v hlavě zapsáno. Všechno bylo tak, jak to přinášel naše společnost a také tak, co nám život přinášel.

Takže každé roční období má svoje krásné měsíce a dny začínajícím jarem.

První kvítečky sněženek, které se na nás smějí svojí lehkostí, nám připomínají blížící se jaro. Také ptáčky se probouzejí ze zimního odpočinku a projevují se přípravou na jaro. Tak nám všechno dělá radost a chuť do jarních povinností.

Pranostika říká: "Čím dříve z jara hřmí, tím se země stane úrodnější."

JARO:

Po jaru každý hospodář nejdříve prohlížel pole, aby mohl vyjet s potahem a začal obdělávat půdu a také zajistit úrodu pro tento rok. Půda musela být vyspělá a způsobilá na práci. První, do čeho se

kravičky nebo koně zapřáhli, byly na zpracování půdy brány, staré provzdušňovače půdy nebo kultivátory. Když bylo políčko připravený, zasel se obilí. Většinou po jaru se zasil ječmen, oves, luštěniny, jarní pošenice a o něco později se zasela řepa a zasázely se brambory. Když byly tyto práce hotový, tak jsme čekali, až zaprší, aby to všechno brzy vyrostlo a příroda se začala zelenat. Všechny tyto práce musely zastat potahy, s kterými hospodář jezdil. Kravičky, který celý den chodily a ještě se čekalo až přijde hospodyně, aby kravičky podojila, dále aby bylo mléko pro rodinu a hlavně mléko, které se muselo dávat do mlékárny, a tak aby kravička splnila svůj předem plánovaný úkol, který musí nadojit. Pro hospodáře tyto práce od rána do večera nebyly lehkostí. Držet opratě, dávat celý den pozor na koně nebo kravičky, chodit neustále a počítat kroky tam a zpátky nahoru dolů a hlavně dávat pozor, aby kravičky chodily tak, jak mají chodit. Obilí se většinou brzy zazelenalo, mělo dostatek vláhy po zimních měsících. Řepa, jakmile se začala ukazovat, hned se zplečkovala, pohnojila umělými hnojivy. Nechala se asi dva dny odpočinout a se protahovat. Řepa, pokud nezakryla zem, dala stále hodně práce.

Brambory, když začínaly růst, se plečkovaly, okopaly a dvakrát se dávaly do řádků, aby dobře navazovaly. V dubnu byly velikonoční svátky, chodilo se do Vršců každý týden do kostela. Na velikonoce chodili světit kočičky a ty se pak nosily na pole, aby byla úroda. V kostele byl položený velký kříž s Ježíšem a na něm se líbali jeho rány na nohou a rukou. Do kostela se chodilo lesem tam i zpátky.

Jako děti jsme chodily po vesnici a řečtaly jsme řečtačkama, malovaly kraslice a těšily jsme se, že půjdeme s pomlázkou na koledu. Jako děti jsme rády chodily na vrbové proutky a pletly pomlázky a dělaly písňalky. Hospodyně v pátek zatopila v peci. Upekla koláče, mazance a velikonočního beránka a jidáše. V peci bylo zatopeno na svátky, o pouti a o posvícení, nebo když se pekl chleba.

Pečení chleba byl veselý rituál. Domů do kuchyně se přinesla velká nádoba, které se říkalo díž. Mouka a všechny potřebné věci se nanosily domů, aby byly zahřáté, a to proto, aby těsto lépe kynulo. Do díže se nasypala žitná mouka K mouce se dávalo vykynuté droždí, sůl a mírně zahřáté mléko. Všechno se pořádně promíchalo a čekalo se, až těsto vykyne. Těsto, když bylo vykynuté, maminka nebo tatínek si vzal dřevěnou potřebu, které se říkalo kopis, a tímto kopisem míchala těsto pokud nebylo vhodné na zpracování. Většinou se peklo 5-7 bochníků chleba. Vyválené těsto v podobě chleba se dávalo na ošatky. Povrchu se povlhlil vodou a pokmínoval. Z ošatek šel už hotový chleba na velkou lopatu, z této lopaty do vyhřáté pece. Ze zbytků těsta se dělaly placky, které se nožem pokřížovaly, posypaly solí a kmínem. Hospodyně je dávala ke snídani a bílý kafe z FRANKOVY ČERVENÉ CIKORKY-BALOUNKOVY CIKORKY nebo také z MELTY. Těmto plackám se říkalo DÍŽOVKY, protože se vypracovaly v díži.

Další práce pokračovaly. Začaly se sekat louky. To se chodívalo sekat už ve 4 hodiny pokud byla rosa. Většinou se všechny louky sekaly ručně kosou. Byla to dost namáhavá práce. Byli ale někteří lidé, které jim tato práce nevadila a dělali to na výdělek. Hlavně, aby měli u sebe lahvinku kořaličky rezné. Sušilo se všude po srázu, hrábě, vidle, obracet a obracet, sušit a pokud bylo slušné počasí, druhý nebo třetí den se dělaly kupy. Když bylo seno vypařené a suché, vozilo se domů. Pozdější dobu už měli někteří hospodáři obraceček a také pohrabáč, do kterého se zapřahal kůň.

Ve stájích se dobytek v létě krmil zeleným krmením. Po ránu se zapřáhlo do vozu a jelo se pro krmení. Toto byla každodenní práce připravit krmení pro dobytek. Pokud bylo krmení na poli za zahradou, tak se vozilo krmení na traktoře domů. Tenkrát se schánělo krmení všude. Všechny meze, svodnice, příkopy byly vysekané a všechno se dovezlo domů. Doma se zelené krmení nechalo se slámou a dělala se řezanka. Zelené krmení i sláma se řezaly na řezačce, která se musela točit ručně. Na některých domech nebo zahradách měli vybudovaný žentour. Tento mechanismus pomocí velkých

kol musely zase roztáček kravičky. Kravičky chodily stále do kola a poháněly tyto kola, která pomoci dalšího zařízení pohánělo žezačku a mlátičku.

Bylo to ulehčení práce, ale když se něco porouchalo, tak šlo o nervy. Bylo dobře, když v roce 1945 se rozsvítila světla po Labouni a začaly se pomaloučku používat stroje na elektrický proud. Dnešní vyprávění o žentourech je jenom pohádka a zůstane v zapomnění.

Když se přivezla první fůra žita do stodoly, tak se vymlátila cepy, aby byla dlouhá sláma na povřísla, která musela být připravena, až se bude mlátit obilí, aby byla vymláčená sláma čím svazovat. Sláma se svazovala do velkých otýpek a k tomuto úkolu byly potřeba povřísla. Předě žněmi se připravil vůz, žebříňák, s kterým se obilí sváželo do stodol. Mlátit obilí cepama vyžadovalo souhru lidí. Červenec nám přináší hodně sluníčka, rozkvetlé louky, plno zvonečků, kopretin a různých trav. Začíná žloutnout a vonět zrající obilí. Je to největší bohatství co země dává, abychom všichni z této práce na poli mohli žít.

Příslloví říká:” Déšť o žních trest Boží”

LÉTO:

V červenci už obilí začne žloutnout, vonět na dálku, stéblo už bývá pevné a klas je vyzrálý. Hospodář chodí po poli na hlídá si svoji úrodu, aby viděl, kdy půjde sekat první úrodu. První se sekalo žito, ječmen, pšenice a ostatní obiloviny. Obilí, když se posekalo, se dávalo do snopků a ze snopku z 9 nebo 15 se dělaly panáky nebo jiné sestavy. Toto obilí ,když byla sláma suchá,se nakládalo na žebříňáky a vozilo se domů do stodol a skládalo se do přístodolku. Na žebříňák se naložilo 15-20 panáků a jelo se domů. Bývala většinou plná stodola naveženého obilí. Když bylo po žních, obilí se vymlátilo najednou. Mlátilo se 2-3 dny. Čisté obilí se odnášelo na špejchar na uskladnění. Většinou obilí zůstávalo v pytlích a muselo se odevzdat. Dodávky obilí byly nutností plnit, ale po splnění dodávek toho doma moc nezbývalo.. To nikoho nezajímalo. Pokud se úkoly nesplnily, byly různé postihy, pokuty, následovaly prohlídky po stodolách a všude jinde. Bylo zakázené si zabít prase. Byla to mizerie a nebylo to lehké hospodaření. Nejhorší období bylo za protektorátu 1939-1945 – válečné období, byly samé zákazy a příkazy. Mnoho lidí se dostalo do vězení. Byl zaveden lístkový systém na potraviny, textil, obuv, tabák, cigarety. Zemědělci byli samozásobitelé, potravinové lístky nedostávali. Pokud si hospodář mohl zabít prase, musel odevzdat 20 Kg sádla. Šrotovat obilí, odšťavňovat mléko to nešlo. Všechny tyto prostředky byly zaplombované. Po smrti Heidrycha bylo vyhlášeno stanné právo, tisíce lidí skončilo v koncentračních táborech a na popravištích. Byly vypáleny Lidice a Ležáky. V naší obci byl za války zavřený Václav Blažek č.p.1. Bylo to na udání, kdy u něho našli při prohlídce vepřové maso. Václav Blažek byl 1 rok zavřený a po jednom roce se vrátil domů.

Na hospodářství nebyla jenom práce, ale přicházely starosti a problémy v podobě nemoci zvířat ve stájích. Kolikrát přišel hospodář o zvíře, které měl nejraději.

Ve 40 letech se do stájí dostala nemoc slintavka a kulhavka. Toto onemocnění skotu bylo hodně nakažlivé a přísně kontrolováno. Na vratech musela být velká cedule “Slintavka a kulhavka” a vchod do dvora musel být vyvápňný.. Tato nemoc je přenosná i na lidi. Nakažení přichází přímým stykem s nemocnými zvířaty nebo potřísněnými předměty, šatstvem, hnojem nebo krméním. Dobytek měl horečku a špatně přežíval a slintal. Na jazyku, pyscích, nozdrách se vytvořily puchýřky s tekutinou, které praskaly. Mléko se muselo převářet. Nemoc trvala 7-14 dní. Končila většinou uzdravením. V Labouni postihla slintavka a kulhavka každého hospodáře, kde byly ve stáji zvířata, třeba i ovce nebo kozy.

Další onemocnění, které se vyskytovalo ve všech stájích a potrápilo všechny chovatele prasat, byla obrna prasat. Nakažlivá obrna prasat je infekční onemocnění. Nákaza se přivleče nakoupenými zvířaty, myši nebo osobami, oděvem a obuví. Prasata měla horečku, byla malátná a nežrala. Objevily se poruchy pohybu a křeče. Při velkých křečích upadla prasata do bezvládného stavu a nemohly vstát. Většinou nemohly na zadek a musela se odvést na jatky nebo uhynula. Na vyléčení byla malá pravděpodobnost.

V současné době je tato nemoc minulostí, žádné případy se nevyskytují. O této nemoci, která mě hodně trápila, bych mohl napsat ještě hodně stránek, ale vzpomínky jsou kruté.

Nejhorší onemocnění vypuklo u skotu v č.p.43 Novotný František. Byla to snět slezinová Anthrax. Hospodář přišel o dobytek, který musel být utracen a byl odvezen k Meclínu u štěpnice na obecní pozemek, kde byl hluboko zakopán a silně povápněn. Lidé se mohou nakazit při neopatrném škrábnutí nebo požití masa. Dobytek má vysokou horečku, přestane žrát a přežvykovat. Bývá netečný a malátný. Bývá útočný na člověka. Mikroby sněti slezinové vydrží v půdě i ve vodě mnoho let.

Stáj, kde byl dobytek umístěn, musel být celý okopán, stání a všechno co bylo dřevěné muselo být spáleno. Celá stáj byla vyčištěná, vydesinfikovaná a všechno bylo děláno pod dohledem veterinární služby. Toto onemocnění je příliš nebezpečné a vyskytuje se je v určitých krajích.

Podzim býval dost smutný, bývají mlhy, je chladněji, listí se začíná vybarvovat a stromy vypadají krásně. Květiny, jiriny, chryzantény a ostatní kytičky co kvetou dělají krásu podzimu, pokud nepřijde první mrazík a celou krásu nezničí. Je sklizeň brambor, řepy a ostatních plodin. Všechno, co nám příroda dala, nám obohatí náš život.

Pranostika říká: "Vznášející se pavučiny Babího léta – poslední pozdrav léta. O svatém Matouši vlaštovka nás opouští." 21.9.

PODZIM:

Když je po žních, zase se vyjede s potahem na pole, aby se podmítla strništěta. Toto orání je velmi slabé, aby se políčka lépe zpracovávala při další práci, která bude pokračovat. Zase se budou připravovat pole na zasetí, a to bude povětšinou pšenice. Ozimé pšenice se pěstuje ze všech obilovin nejvíce. V září se sekaly louky otavy a ty byly většinou usušeny do posvícení. Také brambory každý hospodář musel mít vybraný do posvícení, a to bývala druhá neděle v září.

Na posvícení i o pouti bývala v Labouni v hostinci u Rýglů taneční zábava. Lidé se uměli i při té práci pobavit. Při okupaci Československa byla taneční zábavy zakázány. Ale jinak se tancovalo i v pondělí a to se říkalo "půjdeme za zlatou posvícenskou".

Po posvícení se začala dělat řepa. Větší děti chodily pásat na louky, na pastviny kravičky. Kravičkám se uvázal řetízek co měla na krku k noze, aby se snadněji nechala chytit a také, aby se lépe pásla. Dříve bývalo hodně pastvin okolo lesa u Plačáku. Nyní je všechno zoráno až k lesu. Dříve na těchto pastvinách bývalo spousta brouků, čmeláků, cvrčků, mravenců a také hnízd ptáčků. Na těchto pastvinách vyrostla spousta kytiček, mateřídoušky, zeměžluč, kontryhel a dalších jiných, dneska už nejsou k vidění. Všechno co dělalo přírodu krásnou, nám ničejí chemické postřiky.

Podzimní práce končí sklizní cukrovky. Řepa se vyorávala potahem. Když bylo mokro a dlouho přšelo, řepa se tahala ručně heverem a dávala na hromady. Musela se očistit a okrájet chrást. Chrást se zkrmoval dobyt看kem a část se dávala do siláže k rýzkům. Očištěná řepa se nakládala na vůz a kravičky nebo koně je odvážely do Bartoušova na skládku, kde se vážila a dávala na velkou hromadu, nebo přímo se složila do připravených vagonů. Většinou se stály fronty, než se řepa složila. Kravičky dokázaly tuto práci ušlapat třeba 2x za den. Za řepu se peníze dostávaly na vánoce a hned se vědělo,

kam půjdou. Políčko, když byla řepa odvezená, se ihned zoralo. Hospodář se snažil, aby podzimní práce byly do dušiček hotový.

Jako poslední práce se vozily řízky z dodané řepy. Doma bylo připravený místo, kam se řízky dávaly a ty se řádně šlapaly, aby nehnily. Doma hospodyně při vožení řízků pekla buchty, protože už to bývala poslední práce. Řepu jsme si nechávali doma a vařili siroby, aby byl na vánoční svátky na peciválky. Sirob dal hodně práce, než byl hotový. Ale každý rok se musel udělat.

K podzimu patří česání ovoce. Každá chalupa vlastnila svoji zahradu, velkou nebo malou, na které byly stromy jabloní, hrušek, švestek a dalších. Staří hospodáři si vážili zahrady, ovocných stromů, o které se starali. Na podzim se každým rokem obílily kmeny stromů a strom se obrýval rýčem. Tyto práce se dělaly až když byl, strom očesaný. Ovoce které se očesalo, se tenkrát i dobře prodalo. Bylo dost zájemců, i malých výkupů, kde se ovoce vykupovalo. Bývalo několik kvalit, do kterých se ovoce zařazovalo a také proplácelo. Ovoce se prodalo všechno a byl to pro hospodáře příjem do chalupy. Ale co dneska? Ovocnáři, zahrádkáři jsou chudáci, o ovoce není žádný zájem. Nikde žádná výkupna není. Většinou třešně a jiné ovoce na stromech ozobají ptáci a velké množství shnije.

Dříve nebyl strom, který stál u silnice nebo někde jinde, nebyl očesaný. O švestky býval takový zájem, že se vozily na voze do Bartoušova na nádraží, kde se švestky vykupovaly a hned se nakládaly do vagonů.

Situace s ovocem se zhoršovala už tím, že se odrůdy jako například Strýmka nebo Loták špatně prodávaly a každý kupoval raději Šampion, Golden a jiné ovoce. O staré odrůdy nebyl zájem.

Stromy se starými odrůdami se likvidovaly a zasázely se nové s novými odrůdami. Dneska to vypadá tak, že není zájem o žádné ovoce z našich zahrad. Nikde žádná výkupna není, která by drobné odrůdy jako je rybíz, angrešt, maliny, vykupovala. Tato situace je i s ovocem.

V minulosti každý hospodář měl ze zahrady radost a pěkný příjem. Nyní to vypadá na další likvidaci stromů. Ze zahrady žádný užitek není, takže je všechno jen zbytečná práce, která stojí za zamyšlení – BUDE LÍP?

Zima to bývá už klidněji – práce venku na poli jsou hotový, tak zbývá trochu odpočinku za celoroční práci.

Pranostika říká: "V prosinci rok končí a zima začíná, je-li prosinec mírný a vlhký, nenadělá nám zima těžké hlavy."

ZIMA:

Skončily podzimní práce a pokračují další. Ne každý hospodář si pěstoval jetel nebo vojtěšku na semínko. To bylo uložené na patře ve stodole zvlášť, aby se v zimě mohlo vymlátit. Většinou se mlátilo když mrzlo, aby paličky jetele lépe pouštěly semena. Dalo to hodně práce, několikrát se paličky musely mlátit na ostrým sítě. Semínko se muselo několikrát točit na mlýnku, který odděloval čisté semeno. Semena jetele i vojtěšky byly každým rokem dobře zaplacený.

Zimní dny pokračují:

Práce ve stájích zůstávají stejné v lednu jako v prosinci. Dobytek se musí nakrmit, poklidit ve stáji, podojit kravičky, a to je všechno problém každého dne. Pokud není jiná práce s potahem, opravují se vozy, mažou se kola u vozu, dělají se nové násady k různým potřebám a pořádek ve stájích a na dvoře. Koně i kravičky si v zimě odpočínou. Koně musejí jít ven často, ty potřebují, aby chodili.

Před vánocemi začaly zabijačky. Na tuto událost se tenkrát všichni těšili a hlavně děti, které nešly ten den do školy, ale panu řídícímu učiteli musely přinést výslužku. Masopust k nám chodil dělat pan Ladislav Kořínek, který byl vyučený řezník u pana Košťáka v Kopidlně. Na jeho výrobky z prasete, jako

byly jitrnice, tlačěnka a jeho výborná černá polívka, se nedá zapomenout. Všem to chutnalo. Zabijačka se roznášela po sousedech a hlavně po celé rodině. Prasátko mělo všude hodně přátel.

Část masa se naložilo do dřevěné nádoby do láku. Maso se osolilo a několikrát se muselo překládat. Naložení masa trvalo 3 týdny, než se dávalo do komína, nebo do udírny udit. Uzené maso bylo vzácností obzvláště když se povedlo vyudit.

Vánoce byly pro každého, tak jak si sám představoval. Každý měl jiné zvyky. Myslím, že všude po Labouni se rozsvítil stromeček. Jako děti jsme se těšili. Ježíšek nás moc nepřekvapoval jako to bývá nyní, byly to jen drobnosti a nebo to, co bylo potřeba.

Jako děti jsme měly radost s každého pozlátka, do kterého jsme balily bonbony nebo kostky cukru a dělaly jsme honzíky, který jsme věšely na stromeček. Na štědrý den ponocný p.Bílek vytruboval na hláskou troubu každou hodinu. Bylo to hezké a dojemné, taková byla doba.

Každá hospodyně si chovala na dvoře během roku husy, aby je mohla 1x nebo 2x za rok oškubat, aby bylo peří dětem do výbavy. Než se peří mohlo dávat do sypek, muselo se sedrat peří. Po vánocích a někdy i před vánoci se začalo po chalupách drát peří. Začalo se v 6 hodin a v 10 hodin večer se skončilo. Drát peří chodily sousedky z vedlejších chalup, ale taky až z druhého koce k nám chodila p.Rozkovcová a p.Novotná. Hospodyně pokaždý připravovala malé pohoštění a štamprdlíčku něčeho sladkého. Takže to pokračovalo každý den, dokud se peří nesedralo. Trvalo to týden až čtrnáct dní a někdy i déle. Jako děti jsme se moc těšili. Bývalo to pěkné posezení, při kterém se probralo i to co nebyla pravda. Tak jak se o tom říkalo – babské povídání.

Když se skončilo draní peří v jedné chalupě, tak se pokračovalo v další. Všude bylo veselo, lidé se uměli bavit a zaspívat si.

Když se dralo peří u Zikmunda pod kopečkem, tak se tam hrálo při draní peří na gramofon na kličku a s velkou troubou. Tenkrát to byla událost, když se gramofon spustil a začalo to hrát. Hrála se tam stále jedna deska, při které se zpívalo – Hoši od Sborova.

Československý rozhlas začal poprvé vysílat v roce 1923. V Labouni se začal poslouchat při draní peří u Zikmundů, který tehdy měli rádio. Krystalku na sluchátka. Když chtěli malinko slyšet, všichni museli být potichu, sluchátka se daly na talíř, aby to bylo lépe slyšet, a tak se poslouchal Československý rozhlas i v Labouni při draní peří. Lepší jiné možnosti nebyly. Radio krystalka muselo mít dlouhou anténu 15 – 20 m, aby byl dobrý signál a musela být přihlášena na poště.

V této době na vesnici lidé nic neznali, proto ta událost, když bylo slyšet mluvené slovo i hudba až z Prahy, všichni byli unešeni.

Dneska při přetechnizovaném světě se nedá ani uvěřit na sluchátko.

Draní peří to je už taky jenom vzpomínání.

Nikdy se nezapomene na všechny sousedy, sousedky, které při draní peří vyprávěly historky, které nebyly ani pravdivé, ale všichni odcházeli domů spokojeni a těšili se na příští den na draní peří.

Chlapská práce v zimě byla, že se chodilo do lesa dělat dříví pro hraběte Šlika z Jičíněvse. Do lesa se chodilo každý den. V lese bylo vyměřeno místo, kde se dříví bude dělat. Nejdříve se dělaly probírky a později celé paseky. Vykopávaly se celé duby ze země i s pařezem, a to bývala těžká práce. Co bylo lepší dříví, se dávalo do metu, dělaly se hromady, které musely být srovnány jak vojáci, a ostatní dříví, třísky, silnější kusy z větví si mohli dřevaři nechat pro sebe. Uprostřed paseky byla udělaná velká ohrada, kde byl udržován oheň, kam se chodili dřevaři ohřát nebo napít. Oběd jim nosily děti nebo manželky. Tato práce v lese trvala 1 až 2 měsíce. Všechny hromady dříví srovnaných metrů muselo být připtaveno na dražbu. Dozor na práci v lese míval pan Lemberk z Bukvice, který byl zaměstnán u hraběte Šlika. Také hajný p. Ryba z češovské hájenky měl dozor na práci v lese. Dělat dříví chodili lidé

až z Kozojed. Když byla dražba, jezdili lidé ze zámku. Každá hromada dříví, každý metr se dražil kdo dá víc. Všechno dříví se prodalo.

Když bylo po dražbě, dřevaři si začali odvážet dříví, které si předem rozdělili. Každý měl svoji hromadu dřeva označenou jménem.

DOVĚTEK:

Pokud bych shrnul všechny tyto vzpomínky, co jsou napsány v těchto listech, budou pomalu všechny zapomenuty a také vymizí z paměti. Tentkrát museli být lidé spokojeni tak, jak jim to vládní společnost dovolovala.

Za celou dobu mého života přišlo hodně změn. Okupace Československa, Heidrichyáda, socializace vesnice, sametová revoluce a současná vládnoucí demokratická strana.

Život stále pokračuje dál, ale přicházejí velké změny při každé jiné přicházející společnosti. Lidé jsou stále stejní, ale musejí se rychle přizpůsobovat dané situaci. Dnešní venkov není a nebude nikdy takový jako býval, určitě ne v Labouni.

Co se týče obdělávání polí, by měli vidět starší hospodáři, kteří už nežijí. Nyní na poli jezdí moderní traktory, stroje na zpracování půdy, všude je vidět moderní technologie při setí obilovin a ostatních prací. Kombajny, obilí o žních a sklizeň řepy, to je opravdu podívaná a koncert pro oči. Rád si vzpomínám, jak to bývalo při těchto pracech dříve, ale ještě jsem raději, že tomu tak není.

Díky lidem, kteří jezdí do Labouně obdělávat pole. O polnosti se starají dobře a pole jsou poctivě obdělávána a sklizena. Pole jim zato vrací, co sami potřebují: “ to je bratrství naší země a to je úroda.”

V Labouni dne 27.února 2015 – zapsal M. Šoltys

ZASE MALINKÉ ODDECHNUTÍ A ZÁBAVY OD PRÁCE:

V zimě někteří hospodáři chodili na pivo, většinou v neděli. Do Labouně do hospody chodili na pivo a zahrát si karty ze sousední vesnice Žitětína.

Karty a různé hry jako například dáma, mlýn, se hrály večer po chalupách. Nehráli je děti, ale i dospělí. Dospělí hráli mariáš, dudáka a prší. Dříve se všude jinde po hospodách hrály karty za peníze. Nyní už hraní karet není tak oblíbené, ale zase jsou všude automatické hry, na kterých lidé prohrají všechny svoje peníze. Někteří lidé jsou natolik závislí, že tam vydrží sedět celý den, než prohrají všechny peníze.

U nás v hospodě se hrálo taky o peníze, ale jen dvacetníkový mariáš. O hosty se staral hostinský pan Rýgl Jaroslav, prodával také potraviny a různé zboží. Měl malý krámk, který pravidelně zásoboval. Jezdil každý týden do Jičína pro čerstvou uzeninu a zboží, které potřeboval do krámu. Pamatuji se, že tenkrát prodával homolový cukr, který musel sekat sekačkou, když ho chtěl prodat. Často prodával i petrolej na svícení, který potřebovala každá domácnost. Jinak se nesvítilo než lampami na petrolej. Později se ukázaly plynové lampy a ty už svítily dobře. Život, ve kterém jsme žili, pokračoval a dočkali jsme se v roce 1945 rozsvícení elektrické žárovky. Od té doby všechno pokračovalo co se týče techniky velmi rychle ,a to stále pokračuje.

V hospodě se konaly plesy, taneční zábavy, hrály se divadla a konaly se různé besedy. Hostinský pan Rýgl měl pro tyto účely připravený sál. Byl umytý, uklizený a hlavně o plesích dobře vytopený. Za jeho působení v Labouni byla hosoda v pořádku a občané byli spokojeni.

OBECNÍ PASTOUŠKA:

Bývala na posledním místě a je psána na posledním listě. Do této doby, co píši tyto události, patřila pastouška. Už to slovo pastouška vyzařuje pocit chudoby, která tady byla. Chaloupka, do které foukalo do všech světových stran. Okna byla zadělána, aby tam nefoukalo, papírem. Chaloupka byla potlučená prkna. V této hrůze žila rodina s dětmi. A to není všechno. Podlaha byla hliněná, místnost byla taky malá, a tak tam žili pohromadě 2 dospělé osoby a 5 dětí. O děti se starali rodiče podle svých možností, ale dost dostávali od lidí, od Obecního úřadu a také ve škole dostávaly na vánoce ošacení a nové boty.

Maminka těchto dětí byla nemocná a utopila se ve studni. Tatínek pan Bílek byl válečný invalida, který dostával rentu, ze které rodina žila. Ve válce přišel o nohu a chodil o berli. Od Obecního úřadu dostal práci obecního posla. Po vesnici chodil a nosil bubínek, na který bubnoval, když vyhlašoval nějakou zprávu od Obecního úřadu.

Děti chodily pravidelně do Obecní školy v Žitětíně. Ošacení mizerné a boty rozbité, že jim koukaly prsty na nohou. Všechny děti vychodily Obecnou školu v Žitětíně a šly se hned učit řemeslo.

Kluci byli truhláři a dcera se vdala za pana Čisteckýho z Cholenic, který dělal a opravoval pumpy, které se dělaly ze dřeva. Nejmladší Jirka zemřel, když mu bylo 12 let. Nechce se mi to ani psát, ale má to souvislost k tomuto článku.

V létě a nejenom v létě, když se přišlo dovnitř do pastoušky, okamžitě na člověka naskákala spousta blech. Tam to byla líheň a nevím dodneška, jak tam kluci mohli spát v jedné posteli. Život tam byl krušný.

Jako děti jsme tam chodily a pokaždý jsme domů nanosily blechy a maminka nadávala a zakázala tam chodit. Každý ráno se pro mě kluci stavovali, když šli do školy. Maminka jim vařila bílý kafe a krajíc chleba. Kluci se oženili a měli se v životě, pokud já vím, dobře.

To je asi konec vyprávění jedné rodiny a zůstává další rodina, ve které byly 4 ženy a 1 muž...

Tato chaloupka měla 2 místnosti a uprostřed chodbičku. Ve druhé místnosti žily 4 ženy a 1 muž, který se jmenoval Josef Kops. Ženy se jmenovaly Vlasta, Božena, Františka a Olina. Vlasta, ta odešla do světa do služby, Božena a Františka zůstávaly tady v okolí, kde byly zaměstnané na hospodářstvích ve stájích jako dojičky a jiné práce.

Kops Josef roku 1940 odešel do Německa na práci společně s mým bratrem Josefem. Stal se z něho přísluhovač Německa, gestapa a také pomohl mému bratrovi do vězení na 3,5 roku. Po válce se domů nevrátil, protože se bál vrátit.

Františka se dostala do jiného stavu a narodila se jí dcera Lenka. Jezdil za ní pan Kopecký z Jičína, řezník, na kole každý týden v neděli. Františka se o holčičku nestarala, vyrůstala ve špíně a stále plakala. Moje maminka, když viděla, jak holčička pláče, vzala si holčičku na čas domů, ale holčička tady u Šoltysů vyrůstala 5 let. Holčička hodně zlobila, strašně se vztekala a maminku to to moc zmátlo, tak byla holčička dána do Ženského ústavu na Moravu. Pan Kopecký, její otec, se staral o dceru dobře. Božena, ta zůstala poblíž ve službě, myslím, že sloužila v Česově. Františka, ta se vdala do Rožďalovic, ale o své dítě žádný zájem neměla. Všechny, co zde vyrůstali, odešli do světa a pastouška zůstala prázdná. Po krátkém čase místo odkoupil pan Šimůnek od Obecního úřadu.

Božena tu zůstala v Labouni a bydlela v jedné místnosti tam, co dříve bydleli Kendíkovi. Nyní tam bydlí, ale jen v létě paní Šašínková z Prahy.

Božena byla u nás jako doma, pomahala nám v práci na poli a hlídala nám děti. Po určitých letech odešla do Domova důchodců.

Toto je všechno a konec vzpomínání, co bylo dávno a dávno před lety.

Zapsal Miloslav Šoltys, Labouň

OHLEDNUTÍ ZA STAROSTMI V HOSPODAŘENÍ PŘED VSTUPEM DO JZD

Před vstupem do společného hospodaření JZD byly zde v Labouni většinou malé hospodářství. 10 Ha zemědělské půdy vlastnili - Bělina Josef č.p.31, Blažek Václav č.p.1, Straka Josef č.p.20. Zbytek se hospodařilo na menších výměrách.

V této době 1950 bylo v Labouni 16 koní, kteří pracovali na poli. U malých zemědělců do 5 Ha pracovaly kravičky nebo volský potah.

V minulosti pracovali tři druhy potahů. Koňské, volské a kravské potahy. Volské potahy byly silné, ale pomalé, tyto potahy pracovaly na velkých statcích.

Do pohybu se dostávali slovem HIJE. Zastavit měli na slovo PR, při couvání dozadu to bylo slovo HŮJ. Pokud kůň nebo kravička byla sama na levé straně, říkalo se na PODSEB - napravo NÁRUČ. Odbočit vlevo sloužil povel ČEHÝ. K zahnutí vpravo HOT.

Kravičky, které ještě neuměly chodit na oprati ani tahat, se musely učit. Musela umět chodit na pravé nebo levé straně, podle toho, kde jí bylo potřeba. Učily se tahat většinou po jaru, než byla na poli práce. Někdy to byla perná práce kravičku naučit a některá se ani chodit ve voze nenaučila. Když vůz zarachotil, kravička se lekla a utekla i s vozem domů. Takové případy byly dost často.

Na kravičky vzpomínám často a dodnes je lituji, co se musely nadělat. Od rána do večera musely být často na poli a ještě každá kravička měla svůj úkol, kolik má za rok nadojit mléka. Všechny dodávky mléka, masa a vajec byly přísně sledovány. Pokud dodávky nebyly splněny, hospodář si nemohl zabít prase ani pro sebe. Při sklizni cukrovky, která byla zaseta až u Dlouhého háje, musely kravičky dojít 3 Km. Naložila se řepa 10-12 metráků a to musely dovézt do Bartoušova na nádraží a tento maraton dokázaly dvakrát. S pole na nádraží, kde byla skládka řepy, kravičky musely ujít 6 Km tam a 6 Km zpátky. Je tomu tak, ale dneska se to zdá neuvěřitelné. Na jaře, když začala práce, měly všechny potahy do zimy práci.

Dneska, když to píši a vzpomínám na ty časy, je mi z toho smutno. Je to už minulost a mladí lidé o těchto problémech a starostech nemají vůbec žádnou představu. Mohou se to dovědět z vyprávění nebo z takových zápisků, co jsou zde napsány.

Píši to proto, až někdy někdo si tyto zápisky přečte, aby věděl, jak lidé, kteří žili před 50-100 lety, jaké měli starosti a také aby věděli, jak to tenkrát bylo.

Lidé v Labouni v současné době, třebaže jich je jen malá hrstka, a mohu to sám posuzovat, žijou si všichni dobře.

Musíme poděkovat, že přišla socializace zemědělství a vesnice se dala do pořádku, a lidé si užívají svého stáří a nemusí pracovat od rána do večera na svých políčkách tak, jako to dříve bývalo.

Kravičky jsou zde také proto, aby nám dávaly mléko a ne aby každý den musely pracovat a ještě mléko dávat.

Byly to časy, na které se nedá zapomenout, ale dobře, že všechno má svůj KONEC.

TYTO POPSANÉ LISTY, to jsou počátky 50 let za vedení Komunistické strany Československa, když probíhala na venkově Socializace zemědělství.

Je zde zapsána doba, když se zakládalo JZD a taky jeho pokračování hospodaření. Toto jsem všechno od počátku až do skončení socialistického zemědělství prožil, a také jsem v tomto oboru pracovat 32 roků jako zootechnik.

Na těchto listech je část mého života a mých vzpomínek.

ZAČÁTEK SOCIALISTICKÉHO ZEMĚDĚLSTVÍ

Po únorovém vítězství nad buržoasií přistoupila vláda k budování socialismu. Buržoasie byla zbavena své moci ve společnosti, ve sféře politické a hospodářské. Vedoucí třídou společnosti se stala dělnická třída. V prvních dvou pětiletkách byla vybudována základna socialismu.

Průmyslová výroba jako první rostla rychlejším tempem. V roce 1954 se konal X.sjezd KSČ, který se zabýval hlavně rozvojem zemědělství, a také budováním JZD. Postupem času bylo socialistické zemědělství v celé republice. Všechny tyto události byly uskutečněny, až když 7.6.1948 odstoupil z funkce prezidenta republiky Dr.Eduard Beneš.

Novým prezidentem republiky byl zvolen 14.6.1948 Klement Gotwald.

21.3.1948 - Ústřední národní shromáždění přijalo zákon o nové pozemkové reformě, který stanovil nejvyšší hranici vlastnictví půdy 50 Ha. Tímto zákonem se začalo zemědělství měnit hlavně tam, kde byly velkostatky, velké dvory a velké hospodářství. Byla to všechna velká hospodářství, které měla více jak 50 Ha. Postupem přesvědčování odejít došlo i na menší hospodářství různými způsoby.

K nátlaku zemědělců byl využíván rozpis zemědělských výrobků jako povinné dodávky státu. Neplnění těchto dodávek bylo důvodem postihu. Velké pro zemědělce bylo povinné vykupování zemědělských strojů. Tyto zemědělské stroje byly přesunuty do traktorových stanic.

V Labouni byl odebrán traktor HP-25 a 2 valníky 3,5 t panu Jaroslavu Rýglovi, č.p.26, to byl jediný zemědělec, který byl v této době v Labouni postižen, a hospodářství neměl velké - 9 Ha. Jeho traktor, dva valníky byly přesunuty do traktorové stanice Dolany. Tyto traktorové stanice byly umístěny většinou tam, odkud byly vystěhováni majitelé až na Moravu a zase z Moravy do Čech. Většinou tito lidé pracovali v zemědělství nebo v průmyslu.

Traktorové stanice byly tady v okolí: Dolany, Jičíněves, Slavhostice a všude jinde po okrese, kde jich bylo potřeba. Tyto traktorové stanice vlastnily všechny hospodářské stroje, hlavně traktory, mlátičky, lisy, valníky atd. Obdělávaly zemědělskou půdu po zemědělci, kteří byli vystěhováni a také pomáhaly hlavně malým zemědělcům svými traktory na podzim s orbou. V roce 1949 byla založena první menšinová družstva na jičínském okrese v Bukvici a Oseku. Byla to menšinová družstva, kam nenastoupili všichni zemědělci. Tato družstva byla hodně podporována, aby se udržela. V Labouni v roce 1956 začalo přesvědčování zemědělců ke vstupu do JZD. Byl čím dál větší nátlak. Většinou chodili celý den po stavení, i večer. Konaly se schůze v hostinci u Rýglů, kam přišli přednášet vyškolení lidé pro tyto účely. Nebylo to jenom tak podepsat přihlášku do JZD, a tím přicházíš o svůj majetek. To bylo pro zemědělce, kteří celý život pracovali na svém hospodářství nemožné. Jenže za neustálého tlaku několikrát denně se stalo skutkem a přihlášku do JZD Labouň podepsali všichni zemědělci v Labouni.

V roce 1957 jsme začali společně hospodařit. Nejprve byla ustanovena komise, která chodila po chlévech a stájích, kde zapisovala, které hospodářské stroje bude potřebovat v začátcích JZD. Koně, dojnice a ostatní zvířata byla sváděla do stájí pokud to tam bylo možné umístit ihned. Na jaře v roce 1957 jsme všichni začali společně obdělávat půdu. Při setí obilovin i zpracování půdy se sešlo několik párů koní a několik párů kraviček, a tak jsme začínali. Byla to velká podívaná a historicky nezapomenutelná.

Byla provedena hospodářská úprava pozemků. Byly rozorány všechny meze, které ohraničovaly polnosti. Také všechny svodnice a některé polní cesty. Byly vytvořeny velké celky polí pro lepší využití strojů a sklizně.

Sídlo v Labouni JZD mělo č.p.31 po hospodáři Josefu Bělinovi. Tento objekt byl celý prázdný a majitel byl po smrti. V tomto domě mělo JZD kancelář, sklady, dílnu a také stáje, kam se po adaptaci chléva sváděly kravičky. Tyto stáje jsme museli adaptovat nejdříve, abychom mohli svádět dobytek z malých hospodářství. Garáže pro traktory a vozy jsme měli u Rýglů. Traktor typu SVOBODA 12 po hospodáři Rýglovi, který nebyl odebrán a také valníky 3,5 t 2 ks, traktor 25A jsme koupili hned v začátcích hospodaření. Začaly se upravovat velké chlívy pro společné ustájení. Postavila se drůbežárna pro 250 ks slepic.

Společná živočišná výroba vyjadřovala nejvyšší formu společného hospodaření. Kravičky z malých chlévů, kde byla 1-2 až 3 kravičky, se svedly do větších stájí. Každému hospodáři byla ponechána 1 kravička na živobytí doma, pokud ji vlastnil.

Kravičky byly v prvním roce umístěny:

Kořínek Jan - č.p.23

Straka Jaroslav - č.p.20

Blažek Václav - č.p.1

Rýgl Jaroslav - č.p.26

Kořínek Vladimír - č.p.27

Tyto kravičky krmili majitelé stájí

nejvyšší orgán JZD byla členská schůze. Ta byla ve všech připomínek rozhodující. Nejdříve byli zvoleni funkcionáři:

Kořínek Vladimír - předseda

Straka Jaroslav - agronom

Rýgl Bedřich - zootechnik

Bělina Josef - účetní

Kořínek Jan - č.p.23 - agropomocník

Novotný Josef - č.p.17 - předseda Místního národního výboru MNV

Členská základna byla v začátcích dostačující. Ve stájích se všechno muselo dělat ručně, uklízet, krmit a dojit. V rostlinné výrobě, tam už pracovaly stroje. Koně se postupně vyřazovali.

Bylo hodně rodin, kde vstoupil do JZD jenom jeden člen, většinou to bývala manželka, manželé byli zaměstnání u dráhy u ČSD nebo v průmyslu. Tito lidé si žili bez problémů a také nebyli závislí na práci JZD. Většinou, když měli volno nebo dovolenou, chodili pomáhat. Většinou to byly práce o žních, o senách a také při jednocení řepy. Špatně se měli ti lidé, kteří neměli jiný příjem, jenom to, co si vydělali v JZD, hlavně v začátcích hospodaření. Počátky hospodaření nebyly moc dobré. Pracovní jednotka byla v prvním roce 9 korun. Ošetřovatelka dojnic si za jeden měsíc vydělala 300 pracovních jednotek a na zálohu, která byla po celou dobu trvání JZD 5 korun, a tak si vydělala 150 koru. Zbytek vydělaných peněz, pokud nějaký byl, byl po uzavřené bilanci roku rozdělen. Všechny práce v živočišné výrobě byly úkolovány a taktéž i v rostlinné výrobě. Úkolované sazby byly dost tvrdé a byly odměňovány podle tříd:

P.J. 1,0 P.J. 1,25 P.J.1,50 P.J.1,75 P.J.2,00

Práce byly rozděleny do těchto tříd a podle toho se odměňovala práce po celou dobu trvání JZD.

Po skončení jednoho roku hospodaření se vždy uzavíral hospodářský rok. Na uzavření roku pokaždé přijeli zaměstnanci z banky, kteří pomohli bilanci roku uzavřít. Pokaždé se čekalo, jak celý rok hospodaření vyjde. Druhým rokem už byla P.J. naplánována na 12 korun. Když byla bilance hospodaření hotová, byla Výroční členská schůze, kde byli všichni družstevníci seznámeni s výsledky. Na této schůzi měl každý funkcionář zprávu o své profesi. Na této schůzi jsem byl uvolněn na dvouletou mistrovskou školu do Jičína a funkci zootechnika.

JZD Labouň obhospodařovalo 170 Ha zemědělské, z toho 140 Ha orné půdy. Tato JZD patřila později do skupiny malých družstev.

Živočišná výroba: 80 ks dojnic

40 ks hovězího žíru /na maso)

50 ks mladého dobytka

20 ks prasnic

150 ks prasat v žíru (na maso)

JZD hospodařilo dobře a řadilo se se svými výsledky mezi nejlepší podniky. Hospodářství bylo každým rokem plánované. Byly plánovány přírůstky u hovězího žíru a celkem u skotu. Byla plánována užitkovost na jednu dojnici, přírůstky u prasat, odchov selat, počet vajíček na jednu slepici. Celé hospodaření bylo předem každý rok naplánované. Vypracovávaly se celoroční finanční plány. Každým rokem se chodilo na školení na vypracování těchto plánů. Toto školení trvalo vždy jeden týden. Školení probíhalo většinou v rekreačním zařízení. Tohoto školení se zúčastňovali zootechnici a agronomové.

Celé naše hospodářství bylo plánované. Nejdříve to byl dvouletý plán a pak pokračovaly plány pětileté, a ty trvaly až do skončení této společnosti.

V roce 1959 - 1.května jsem se ujal funkce zootechnika. Bylo to ihned po ukončení školy.

Tento rok byly zvoleny jednotlivé komise:

Revizní komise: Novotný J., Čapek František, Zikmundová J.

Sociální komise: Zikmundová J., Havlíčková A.

Kulturní komise: Novotná Boh.

Představenstvo JZD - Kořínek Vl., Straka J., Šoltys M., Kořínek J., Novotná Boh.

V roce 1957 se urychleně adaptovala stáj č.p.31. Bylo zde ustájeno 24 ks dojnic a 15 ks mladého dobytka. Byla zde velká stodola na objemná krmiva.

V roce 1960 byl postaven kravín pro 96 ks skotu. Všechny dojnice, které byly ustájeny po stájích, byly převezeny do kravína. Na každé straně stálo 32 ks dojníc. Celkem se tam převezlo 64 ks a postupem času se jejich počet zvyšoval. Dojnice ošetřovaly čtyři ošetřovatelky. Ráno byl nástup ve tři hodiny, aby bylo mléko připravené na svoz v 6 hodin. Mléko odvážela mlékárna Nový Bydžov. Odpoledne byla směna od 15.30 hod. Tyto ženy chodily do práce ráno, večer, sobota, neděle, svátek, každý den. Těžko se sháněla náhrada, když byl někdo nemocný. To by dneska nikdo nedělal, ani by tomu neuvěřil. Místo v kravíně zaplnily jalovice na připouštění.

Kravín byl postaven za jeden rok za pomoci všech družstevníků. Kravín je těžkého typu s půdním prostorem, kde bylo uskladněno seno a sláma. Nad přípravnou bylo uskladněno 300 metráků obilí.

Na jičínském okrese byly postaveny tři kravíny tohoto typu: Labouň, Podůlší a Nadslav.

Musím se zmínit, že při počátku mělo každé JZD svého patrona. U nás to byl Okresní soud v Jičíně.

Tito lidé nám byli nápomocni, hlavně při vyřizování záležitostí na úřadech. Byli to lidé - doktoři, soudci, prokurátor a někteří nevěděli, co zemědělství obnáší. Po renovaci u soudu byl veškerý nábytek vyměněn za nový, takže starý nábytek, stoly, skříně, židle a také trezor, který vážil dva metráky, jsme si odvezli a zařídili jsme si kancelář. Tito patroni k nám jezdili dost často. Pomáhali nám nakládat seno při senoseči, ve žních nám pomáhali svážet obilí, tehdy se ještě nakládaly snopy z mandelů panáků, kterých stálo po polích stovky. Večer se mlátilo obilí na mlátičce M-90.

Pomohla nám patronátní brigáda. Přijeli na pomoc po skončení svého zaměstnání. Hlavním iniciátorem byl Dr. Roubíček, Sedláček byl u soudu písařem, Dr. Nemejovský, hlavní prokurátor u soudu a další. S Dr. Nemejovským a jeho rodinou jsme se spřátelili na několik let, pokud se neodstěhovali do Hradce Králové. Oslavovali jsme společně pokaždé silvestra a hodně jsme se navštěvovali. Jejich děti byly po většinu školních prázdnin u nás v Labouni. To jsem poodešel někam jinam. Dalšími pomocníky byli pracovníci ze Zemědělské správy, kterým se říkalo tajemníci zemědělské správy. Tito lidé nás měli učit řídit naše úkoly a zařizovat pro nás na úřadě určité záležitosti. Většinou nám zajišťovali poukazy na jadrné směsi pro zvířata. Na odchov kuřat bylo uvolňováno krmení jenom na poukaz ze Zemědělské správy, a to nám zajišťovali tito lidé. Pomáhali zajišťovat stavby, nákup strojů a všechno, co bylo potřeba nakoupit nebo udělat. Velkým pomocníkem pro některé tyto účely byl pro nás také Patronátní ústav z Jičína soudnictví.

Tento patronátní pomocník nám zajistil u Státního statku Jablonec nad Nisou středisko Lučany 25 Ha pastvin v Horním Maxově v Jizerských horách - Josefův Důl.

Tuto dobu jsme měli nákladní auto a dva traktory. Tyto dopravní prostředky nás tam vždy dovezly. Nebylo to vůbec milé se tam dopravovat. Na těchto pastvinách nás bylo 10 lidí. Muži ráno vstávali a šli sekat trávu na seno. Přes den jsme sušili seno a dělali jsme oplůtky pro pastvu jalovic, které jsme, když bylo všechno připravené, dovezli autem a traktorem. Prvním rokem se zde páslo 25 ks jalovic. Jalovice nám pomohl ošetřovat a hlavně hlídat domorodec, bývalý Pražák, který zde koupil chatu.

Byli jsme ubytováni v Horním Maxově, kde jsme koupili chatu a tam jsme si vařili a spali. Chata bývala německých vystěhovalců a byla koupena od Národního výboru Josefův Důl. O tyto pastviny jsme se

starali 6 let. Jezdili jsme tam každý rok opravovat oplůtky. Na obědy jsme chodili do rekreační chaty Rott, která byla v sousedství naší chaty.

Usušené a nakoupené seno jsme vozili domů traktorem a autem. Autem se to dokázalo dojet pro seno dvakrát.

Často jsme měli dost problémů cestou domů. Valník 3.5 t za traktor měl napřed lavičku a té jsme seděli na cestě domů. Já a Kořínek Jan. Za Železným Brodem se celá fůra i s valníkem zvrátila dolů, kde byl velký svah dolů, kam spadl spolujezdec J.Kořínek, který musel být převezen do nemocnice do Turnova, kde mu zjistili, že má zlomeninu klíční kosti. Byl nemocný dva měsíce.

Jeli jsme s traktorem 25-A a ten řídil Šimůnek Jindřich. Nám oběma to dalo do rána práce, abychom to zase dali do pořádku a zprovoznili silnici. To nám nařídilo SNB a také jsme se měli v šest ráno hlásit k sepsání protokolu. Všechno proběhlo bez problémů. Zažilo se tam toho na horách i po cestě tam i zpátky dost. Jezdil jsem tam často sám na motorce, zvláště když se tam pásly jalovice. Jalovicím tento výlet každým rokem prospěšný, hlavně pro růst celého těla.

Na podzim, když se blížila zima, jsme jalovice sváželi domů. Když měl být zvolen nový předseda JZD Šimůnek Jindřich, tak starý předseda chaty v Horním Maxově prodal za 1.200 korun, aniž by někdo věděl, a tím také skončil nájem pastvin v Lučanech v Jizerských Horách. Zůstalo tam po našem působení hodně práce

a také moc a moc vzpomínek. Chatu jsme celou opravili, udělali novou střechu, stropy a betony. V zimě byla obsazená lidmi od soudu, kteří tam jezdili lyžovat. Na lyžování tam byly krásné dlouhé svahy. V létě tam jezdili o prázdninách rodiny s dětmi, ale to už je hodně dávno, to bylo v roce 1960 - 1965.

V zájmu využití strojů a zemědělské techniky byla v objektu č.p.31 vybudovaná dílna. Přínosem byla ocelová kolna pro stroje. V této době mělo JZD šest kolových traktorů a jeden pásový traktor. Na sklizeň cukrovky zde byl ořezávač chrástu dvouřádkový vyorávač řepy. Na mláčení obilí byla mlátička M-90. P/o této stránce, co se týče vybavenosti strojů, bylo na tom JZD dobře. Proces koncentrace zemědělské výroby byl činitelem růstu produktivity práce. Hektarové výnosy u obilovin se zvyšovaly. Živočišná výroba byla zaměřena nejvíce na výrobu mléka na jednu dojnici, na přírůstky u prasat a skotu. Podle doживosti a přírůstků byla také vyplácena odměna za práci, která byla proplácena v pracovních jednotkách. Telata jsme se snažili odchovávat od nejlepších dojnic. Pro zkvalitnění stáda jsme nakoupili v roce 1968 na výstavě skotu v Litomyšli 4 kusy černostrakatých jalovic, a v příštím roce se nakoupily další.

U dojníc probíhal třetí stupeň užitkovosti. Každý měsíc se muselo mléko vážit od každé dojnice zvlášť, a vzorky se posílaly na posuzování. Po uplynutí jednoho roku jsme věděli, kolik každá dojnice nadojila za rok.

Každá dojnice měla svoji kartu, do které se zapisovalo připuštění, otelení a hlavně nadojené mléko. Podle všech údajů jsme dojnice, které nebyly dobré, vyřazovali.

Jalovice a hovězí žir a také prasata v žiru jsme pravidelně každý měsíc vážili. Podle skutečných přírůstků byli ošetřovatelé odměňováni. Každým rokem byly uzavírány dodávkové smlouvy s výkupními podniky a mlékárnou. Byly to rozpisy dodávek mléka, vajec a masa. Tyto úkoly jsme zapisovali do Celoročně výrobních plánů. V těchto plánech byly vypracovány obraty stáda podle skutečnosti, jak vypadal současný celkový stav celé živočišné výroby. Museli jsme zapsat všechny dodávky mléka, masa, vajec, která musela být rozdělena na každý měsíc, čtvrtletí, pololetí atd. Všechny dodávky mléka, masa a vajec byly přísně sledovány pracovníky Zemědělské správy, hlavně taky po finanční stránce, aby mohla být vypočítána pracovní jednotka na příští rok. Když byl plán hotov, mohla být uskutečněna Výroční členská schůze. Na té schůzi byly předneseny zprávy funkcionářů, každý ze svého úseku - předseda, účetní, agronom, zootechnik.

Byl zvolen nový předseda Šimůnek Jindřich a starý dělal agronoma. Straka Jaroslav, který byl agronom, zemřel.

JZD mělo dobré výsledky a vedlo si dobře a také se řadilo mezi dobré podniky. Živočišná výroba si vedla dobře, všechny úkony, co byly naplánovány, byly vždy splněny. V rostlinné výrobě plánované úkoly byly též splněny. Plánovaná P.J. se každým rokem zvyšovala. Pořád budeme co budovat. Postavili jsme přístřešek ke kravínu z východní strany. Bylo zde umístěno 50 ks mladého skotu a také profilaktorium pro 10 ks telat. Krmila zde jedna ošetřovatelka.

V kravíně byla zřízena velká šrotovna, kde stál kladívkový šrotovník. Na úklid zrní a jeho přesunutí jsme měli velký zrnomet a šnekové dopravníky.

V roce 1965 byla vybudována silážní jáma na řepný chrást, řízky z cukrovky. Toto krmení nám zajišťovalo krmení skotu v zimních měsících. Všechno krmení bylo povinnost vážit na váze, která byla postavená v počátcích hospodaření. Všechna sklizeň sena, obilovin, nakládání hnoje, krmení se muselo zvážet. Každá práce měla svoji normu a podle odpracované normy byla vypočítaná odměna.

V počátku založení družstva byla provedena tuberkulínace skotu. Dojnice, které byly pozitivní, musely být postupně vyřazovány, abychom uzdravili chov dojníc od tuberkulózy. Tento úkol, který vypadal dlouhodobě beznadějný, jsme zvládli velmi rychle. Od pojišťovny jsme dostali čestný štít a od Zemědělské správy finanční odměnu. Všechno se předalo s velkým ohlasem na Výroční členskou schůzi.

Výroční členská schůze byla každým rokem na vyšší úrovni. Byly navštěvovány pracovníky Zemědělské správy, Plemenářské správy a také lidmi z patronátního vedení, kteří pro nás stále pracovali. Dostavil se také pracovník českého rozhlasu, který udělal kratičký záznam ze schůze, který byl odvysílán hned večer v rozhlase.

Poslední rok, když se hospodářství předávalo, byla pracovní jednotka 50 korun a ještě zůstaly peníze na některých fondech, které se nevybraly. Na výročku byly zabity dvě prasata na hostinu, která byla na sále v hostinci u Rýglů. Pan učitel Sirůček ze Žitětína ze školy uspořádal s dětmi kulturní besídku.

Na schůzi byli vybraní lidé, kteří jeli na rekreaci do lázní nebo do hor. Kulturní komise pracovala dobře, jezdilo se na výlety, rekreace do Prahy do Národního divadla na Prodanou nevěstu. Jezdilo se na výstavy zvířat, na výstavu strojírenství do Brna.

Sociální komise neměla moc práce, třebaže na tom bylo JZD dobře, lidem se nevyplácela dávka v nemoci, nebyla žádná dovolená, děti nedostávaly žádné přídavky. Po této stránce jsme byli hodně zpáteční.

V roce 1966 byl vybudován velký rybník, aby bylo dostatek vody v případě požáru.

Poslední naše práce v našem družstvu bylo vybudování zavlažovacího zařízení pro pěstování zeleniny. U rybníka se postavila vodárna s velkými čerpadly. Všechno příslušenství, elektřina, potrubí jsme nakoupili, ale už jsme to nedokázali zprovoznit. Vodárna u rybníka stojí do dnešního dne na stejném místě.

Připravovala se velká konsolidace zemědělské půdy do velkých celků. Všechny JZD okolo byly již spojeny do velkých celků 1000 Ha a více. Pro Labouň byl nejbližší spojenec Státní statek Jičín. JZD Labouň, třebaže s dobrými výsledky a s vysokou pracovní jednotkou, ale s malou výměrou 170 Ha zemědělské půdy, nás vyšší úřady nenechaly dál hospodařit a vše bylo rozhodnuto.

V roce 1972 nás převzal jako celek Státní statek Jičín. Členská základna, když přecházelo JZD do Státního statku Jičín, byla malá. Někteří lidé odešli za jiným zaměstnáním, ale ženy zůstaly pracovat u Státního statku. Státní statek v této době obhospodařoval 5000 Ha zemědělské půdy. Já jsem byl dál přijmut jako zootechnik na Státním statku Jičín, farma Soudná a Zebín, vedení Valdice. Měl jsem na starost I. stupeň chovu prasnic na Zebíně a na farmě Soudná byla prvotelková stáj. Bylo by toho ještě moc a moc na psaní o událostech našeho hospodaření, ale život přináší něco nového a jsou stále nové poznatky v hospodaření, které budou stále pokračovat.

Hospodaření v JZD bylo obdobím změn v hospodaření i v životě lidí. Dneska to je již historie, která přispěla k rozvoji zemědělství, a to i v JZD Labouň. Nebude možný zapomenout na výsledky práce a úsilí lidí. Právem jim patří velké uznání...

Vzpomínky na svůj život v zemědělství v JZD zapsal Miloslav Šoltys, Labouň.